

ပရိသတ်

BURMESE
CLASSIC
COM

အိ

အိ

အိ

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၅၄၃၁၀၀၉
 မျက်နှာခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၅၀၁၆၁၄၁၂၀၉

၂၀၁၀ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ (ပထမအကြိမ်)

ထုတ်ဝေသူ - ဦးသစ်လွင် (ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ)
 (၁၁၃) ထွန်းညည်သာလမ်း
 (၆) ရပ်ကွက်၊ သာကေတ။

မျက်နှာပုံနှင့်
 အတွင်းပုံနှိပ်သူ - ဦးဝင်းမြင့်ဦး (ပြုစင်ပိုးပုံနှိပ်တိုက်)
 အမှတ် (၁၇)၊ သစ်တပင်လမ်း
 သုဝဏ္ဏ၊ သယ်န်းကျွန်း။

မျက်နှာပုံဒီဇိုင်း - MA O SAR

အုပ်စု - ၅၀၀
 တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

မအိုစာ

ဘီလူးနက္ခတ်

အိုစာမ
 ဘီလူးနက္ခတ် / မအိုစာ ။ ရန်ကုန်။
 ဂန့်ဂေါ်မြိုင်စာပေ ၊ ၂၀၁၉ ။
 ၁၅၉၆၂ - စာ ၊ ၁၃ × ၂၁ × ၂၁ ၊ စင်တီ။
 (၁) ဘီလူးနက္ခတ်

၇၉၅-၇၃

မအိုတင် ထွက်ရှိပြီးစာအုပ်များ

၁။ ခေါ်စာပစ်တဲ့ည

၂။ မလှစုန်းယိုး

၃။ အရှင်လတ်လတ်

၄။ ကနားစီးဒေဝါ

၅။ ခေါင်းတလားရာတ

၆။ နတ်ကဝေမယ်

၇။ ပျဉ်ထောင်ကတော်နတ်

၈။ ပုလ္လားပျံစံအိမ်

၉။ ခုတင်နံပါတ်-၃၁

၁၀။ ဘုံစာကျွေးတဲ့နေ့

၁၁။ နတ်ကျားစိညာဉ်

၁၂။ မာဘီလူးနုကွတ်တင်

စတဲ့စအုပ်တွေ ထွက်ရှိပြီးပါပြီ။

ယခု.....

ဘီလူးနုကျွတ်

အပိုင်း (၁)

ဆီလူးနုကွတ်

• ၇

ဘီလူးနုကွတ်

ဘီလူးနုကွတ်

“ဂျိန်း” ...ကနဲ ခြိမ်းလိုက်တဲ့ခြိမ်းသံကြောင့် ခင်မေကြီး
တစ်ယောက်ရင်ထိတ်သွားမိတယ်။

ခင်မေကြီးဟာ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျနေတဲ့ မျက်နှာနဲ့
လက်သည်မိန်းမကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ဒုက္ခပါပဲ ... မိုးရွာတော့မယ်၊ ဒီနေ့ ကိုငွေဆိုင် မြို့က

ပြန်လာမှာ၊ ဗိုကြီးလေးကြီးနဲ့သာကြုံရင် သူ့အပြန်ခက်ရချည်ရဲ့”

လို့ညည်းညူလိုက်တယ်။

လက်သည်မိန်းမက သူ့ကို ပြန်ကြည့်ပြီး...

“မရှိတဲ့လူကို တွေးပြီး ပူမနေပါနဲ့ ဝန်ထောက်ကတော်
ရယ်၊ မကြာခင် ကလေးမွေးရမယ့် ဝန်ထောက်ကတော်ရဲ့အရေး
က ဗိုကြီးပါတယ်ရှင်၊ ကျုပ် မွေးဖွားဖို့ အားလုံး အသင့်ပြင်ပြီးပြီ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ခင်မေကြီးဟာ ဗိုက်ကို လက်နဲ့
အသာဖိရင်း...

“ဗိုက်ကတော့နာနေတယ်၊ အရမ်းတော့မနာသေးဘူး၊
ကလေးကလည်း ထွက်မယ့်အရေးကို ဘာလုပ်နေလဲမသိဘူး၊
မြန်မြန်မွေးပြီးရော”

လို့စိတ်မြန်သူပီပီတချစ်တောက်တောက် ရေရွတ်လိုက်
တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ အိမ်စေမိန်းကလေးတစ်ယောက်မီးနေခန်း
ထဲဝင်လာပြီး ...

“အပြင်မှာ ကလေးကပ်ပွန်းစာပဲဆရာကြီးရောက်နေ

အိပ်ရူးနေကွတ်

ပါပြီရှင်”

လို့ ခင်မေကြီးကို ပြောလာတယ်။

အိမ်စေမိန်းကလေးရဲ့စကားကို ခင်မေကြီးက...

“ဗိုက်ကဖြင့် နာတယ်ဆိုရုံရှိသေးတယ်၊ ကပ်ပွန်းတပ်
ဆရာကရောက်နေပြီ၊ သွား...သွား...စောင့်နေဦးလို့ပြောလိုက်၊
ဟဲ့...ဟဲ့...ညည်းကို တစ်ခါတည်းမှားထေးမယ်၊ ငိုယောက်ျားပြန်
လာတာကလွဲရင် ဘာကိစ္စမှ ငါ့လာမပြောနဲ့၊ ကြားလား”

လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဝန်ထောက်ကတော်၊ မှာတဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေ
ရပါမယ်”

• အိမ်စေမိန်းကလေးဟာ ဝန်ထောက်ကတော် ခင်မေကြီး
ကို ရိုကျိုးစွာပြန်ဖြေပြီး အခန်းထဲက ထွက်သွားတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ မိုးက လေပြင်းနဲ့အတူ တဝန်းဝန်း ရွာချ
တော့တယ်။

• ခင်မေကြီးက ဗိုက်ထဲက စူးကနဲခံစားလိုက်ရတာကြောင့်
လက်သည်မိန်းမရဲ့လက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း...

“အမယ်လေး...နာလိုက်တာ၊ ဗိုက်နာလာပြီ ကိုငွေဆိုင်ရဲ့”

လို့ သံကုန် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

လက်သည်မိန်းမဟာ ခင်မေကြီးကိုကြည့်ရင်း မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူး ဖြစ်သွားပြီး...

“ညှစ်...ညှစ်...ဝန်ထောက်ကတော်...ညှစ်ထား”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဂျိုး” ကနဲ “ဒိုင်း” ကနဲ မြည်ဟီးနေတဲ့ မိုးသက်လေပြင်းနဲ့ အတူ ခင်မေကြီးဟာ ဝေဒနာကို အလူးအလဲ ခံစားနေရရှာတယ်။

“အမလေး...နာလိုက်တာ ကိုငွေဆိုင်ရဲ့ လုပ်ပါဦး ကိုငွေဆိုင်ရဲ့”

ခင်မေကြီးရဲ့ သွေးရူးသွေးတန်း ညည်းညူသံကြောင့် လက်သည်မိန်းမက...

“အို...ဝန်ထောက်ကတော်ကလည်း ကလေးမွေးတဲ့ဟာ ဘုရားတရား အာရုံပြုမှပေါ့၊ ဘယ်နှယ် ဝန်ထောက်မင်းကို တနေ

ရတာတုန်း”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တဲ့ အခါ ခင်မေကြီးက ဝေဒနာကို အံ့ကြိတ် ခံနေရင်းက...

“ဒင်း...ဒင်းကြောင့် ကျုပ် ဗိုက်နာရတာ၊ ဒင်းကိုမတလို ဘယ်သူတနေရမှာတုန်း၊ ကယ်ပါဦး ကိုငွေဆိုင်ရဲ့ နာလိုက်တာတော့...”

လို့ ရင်ခေါင်းသံကြီးနဲ့ အော်ဟစ်လိုက်ပြန်တယ်။

“အူဇဲ...အူဇဲ...အူဇဲ”

စူးစူးဝါးဝါးထွက်ပေါ်လာတဲ့ ကလေးငိုသံကြောင့် လက်သည်မိန်းမဟာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေကို သုတ်လိုက်ရင်း...

“မွေးပြီတော့...မွေးပြီ၊ မိန်းကလေး ဖြူဖြူဖွေးဖွေးကြီးနဲ့ ချစ်စရာလေးတော့...”

လို့ သံကုန်အော်လိုက်သည်။

မီးနေခန်းက အသံကြောင့် ကပ်ပွန်းတပ်ဆရာကြီးဟာ ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ ကျောက်တံကို ကောက်ကိုင်လှိုက်ပြီး

တဒေါက်ဒေါက်နဲ့ တွက်ချက်လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာဘဲ “ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်” ဆိုတဲ့ တံခါး
ခေါက်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

အိမ်စေမိန်းကလေးက တံခါးကို ပြေးဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ
ပိုးအင်္ကျီ၊ ပိုးခေါင်းပေါင်းစတလူလူနဲ့ လူကြီးနှစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရ
တယ်။

ခေါင်းပေါင်းစတလူလူနဲ့ လူကြီးနှစ်ယောက်ဟာ မျက်နှာ
တင်းတင်းနဲ့ အိမ်ထဲလှမ်းဝင်ရင်း...

“ဝန်ထောက်ဟောင်းဦးငွေဆိုင် ဘယ်မလဲ”

လို့ မေးလာတယ်။

ဒီအခါအိမ်စေမိန်းကလေးက ကိုယ်ကို ကိုင်းညွှတ်လိုက်
ရင်း...

“ဝန်ထောက်ဟောင်းဦးငွေဆိုင် မရှိပါဘူး၊ မြို့ထက်သွား
ပါတယ်ရှင်၊ ထိုင်ကြပါဦးရှင်”

လို့ တရိုတသေ ပြောလိုက်တဲ့အခါ လူကြီးနှစ်ယောက်
ဟာ မျက်နှာတင်းမာသွားပြီး...

“ဒါဆို ဒေါ်ခင်မေကြီး ဘယ်မှာလဲ၊ သူ့ကို ခေါ်ပေးပါ”

လို့ ပြောလာပြန်တယ်။

လူကြီးရဲ့ စကားကြောင့် အိမ်စေမိန်းကလေးဟာ မျက်နှာ
ပျက်သွားရင်း...

“ခေါ်ပေးလို့တော့ မရဘူးရှင်၊ ဝန်ထောက်ကတော်ဟာ
ခုချိန်မှာ ကလေးမျက်နှာမြင်နေပါတယ်၊ ပြီးတော့ ဘာကိစ္စပဲဖြစ်
ဖြစ် သူ့ကို လာမပြောဖို့ ကျွန်မကို မှာထားပါတယ်ရှင်၊ ဝန်ထောက်
ကြီးဟာ မကြာခင်မှာ မြို့က ပြန်ရောက်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဦးကြီးတို့
ခဏထိုင်စောင့်ကြပါရှင်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ လူကြီးနှစ်ယောက်က ဒေါသ
တကြီးနဲ့...

“အို...မျက်နှာမြင်တာတွေ ဘာတွေနားမလည်ဘူး၊ ခင်
မေကြီးကို ခေါ်ပေးပါ၊ မဟုတ်လို့ကတော့ မီးနေခန်းထဲ ဝင်တွေ့ရ
လိမ့်မယ်၊ ငါတို့မှာ ဘာအယူမှမရှိဘူး”

လို့ လေသံမာမာနဲ့ အော်ဟစ်ပြောလိုက်တယ်။

အခန်းပြင်က အသံတွေကြောင့် ခင်မေကြီးဟာ အိပ်ယာ

မဟုတ်ပါဘူး၊ ရှင်တို့ လွဲနေပြီထင်တယ်”

ခင်မေကြီးရဲ့စကားကြောင့် လူကြီးတစ်ယောက်က လက်ကိုင်အိတ်ကြီးထဲက စာရွက်ခေါက်တစ်ခုကို ထုတ်ပြီး...

“ဟောဒီဗျာ အိမ်ဂရုနဲ့ ငွေချေးထားတဲ့စာချုပ်၊ သေချာကြည့်...ခင်ဗျားယောက်ျားကိုယ်တိုင် လက်မှတ်ထိုးထားတယ်၊ ခင်ဗျားယောက်ျားဟာ ပိုကာပိုင်းမှာ အကြီးအကျယ်ရှုံးပြီး ကျုပ်တို့ဆီကငွေချေးထားတာကြာပြီဗျ၊ အခုသတ်မှတ်ရက်ပြည့်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ အိမ်သိမ်းဖို့လာခဲ့တာပဲ၊ ဒီမှာ ခင်မေကြီး မနက်ဖြန်ညနေစောင်းတာနဲ့ အိမ်ပေါ်ကဆင်းဖို့ပြင်ပါ...ဒါပဲ”

လို့ပြောပြီး ချာကနဲ့ လှည့်ထွက်သွားကြသည်။

လူကြီးနှစ်ယောက် ထွက်သွားတဲ့အခါ ခင်မေကြီးဟာ နားနှစ်ဖက်ကို လက်နဲ့အုပ်လိုက်ရင်း...

“ဘုရား...ဘုရား...ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ မနက်ဖြန် အိမ်ကဆင်းပေးရမယ်တဲ့၊ အမယ်လေး...ကိုငွေဆိုင်၊ ရက်စက် ဇရာချည်လားကိုငွေဆိုင်ရယ်၊ လုပ်ရက်လိုက်တာ၊ ဖဲရိုက်တာအိမ် ဂရုတောင်ပေါ်ပြီး ရိုက်ရသတဲ့လား၊ ခင်မေကြီး ဘဝပျက်ပါပြီ

တော်”

လို့သွေးရှူးသွေးတန်း အော်ဟစ်ပိုလိုက်တယ်။

လက်သည်မိန်းမနဲ့ အိမ်စေမိန်းကလေးဟာ ဝန်ထောက် ကတော် ခင်မေကြီးကို ပိုင်းဝန်း နှစ်သိမ့်ပေးရှာတယ်။

လက်သည်မိန်းမကြီးဟာ ခင်မေကြီးရဲ့နားထင်ကို နှိပ် နယ်ပေးရင်း...

“စိတ်ကိုထိန်းပါ ဝန်ထောက်ကတော်ရယ်၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ဆိုတာ ပြန်ရှာရင်ရပါတယ်ရှင်၊ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ မီးတွင်း ကာလဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ်၊ မီးတွင်းမှာပိုင်ရင် ခေါင်းကိုက် ဝေဒနာ စွဲသွားတတ်တယ်ရှင်၊ မပိုင်ပါနဲ့ရှင်၊ တိတ်ပါနော်”

လို့ပြောရှာတယ်။

ဒီအချိန်မှာဘဲ အိပ်ခန်းအပြင်ဘက်မှ...

“မိဂျမ်း...မိဂျမ်း...ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူးလား”

ဆိုတဲ့ အသံကြားလိုက်ရတယ်။

ခင်မေကြီးဟာ ကုတင်ပေါ်က ဆတ်ကနဲ့ လှမ်းဆင်း

လိုက်ရင်း...

အိုစ

“ဟင်...ငါ့ယောက်ျားပြန်လာပြီထင်တယ်၊ ကိုငွေဆိုင်
ပြန်လာပြီ”

လို့ရေရွတ်ရင်းအခန်းပြင်ပြေးထွက်သွားတယ်။

“ဝန်ထောက်ကတော်...မပြေးနဲ့...မပြေးနဲ့လေ...”

လက်သည်မိန်းမဟာခင်မေကြီးနောက်ကိုစိုးခိုပ်တကြီး
ပြေးလိုက်သွားတယ်။

ခင်မေကြီးဟာ အခန်းအပြင်ရောက်တော့ ယောက်ျား
ဖြစ်သူ ကိုငွေဆိုင်မဟုတ်ဘဲ ကုန်ကားဒရိုင်ဘာကို တွေ့လိုက်
ရတယ်။

ခင်မေကြီးရဲ့သွေးရူးသွေးတန်းအမေးကြောင့်ကုန်ကား
ဒရိုင်ဘာ မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ခေါင်းငုံ့ထားရင်းက...

“ကျုပ်တို့ ဗြူကိုအပြန်လမ်းမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ မိုးသက်
လေပြင်းနဲ့ ကြုံခဲ့ရတယ်၊ တောင်ကွေ့တစ်ခုကိုရောက်တော့ ကား
ဘရိတ်ပေါက်ပြီး ချောက်ထဲကျခဲ့ရတာ၊ ဆရာငွေဆိုင်ကတော့
ကျုပ်ပြောနေတဲ့ကြားထဲက ခုန်မဆင်းခဲ့လို့ ကားနဲ့အတူ ချောက်
ထဲကျပြီး ပွဲချင်းပြီးဆုံးရှာပြီ”

ဆီလူးနုကွတ်

လို့ ငိုသံကြီးနဲ့ ပြောလာတယ်။ ခင်မေကြီးဟာ ခေါင်း
တစ်ခုလုံး ချာချာလည်သံလို ခံစားလိုက်ရပြီး...

“အမယ်လေး...ငါ့ယောက်ျား...ငါ့ယောက်ျားမရှိတော့
ဘူး၊ ဘုရား...ဘုရား...ငါ့ဘဝတော့ ပဏ္ဍာမြေလူးပါပြီတော်”

လို့ အော်ဟစ်ရင်း ကြမ်းပေါ်ဗိုင်းကနဲ ပြုလဲကျသွားရှာ
တယ်။

ကင်ပွန်းတပ်ဆရာကြီးဟာ ဝန်ထောက်ဟောင်း
ကတော်ရဲ့အဖြစ်ကိုစိတ်မသက်သာဟန်နဲ့ ခေါင်းခါလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ကျောက်သင်ပုန်းမှာ ကျောက်တံနဲ့ တဒေါက်
ဒေါက်တွက်ချက်ရင်း...

“အင်း...ဝန်ထောက်ဟောင်းကတော်ရဲ့သမီးဦးလေး
ဟာ ဘီလူးနုကွတ်နဲ့ယှဉ်ပြီးမွေးလာသူပဲ၊ သူဟာ ငယ်ရွယ်စဉ်မှာ
ဆင်းရဲဒုက္ခမျိုးစုံကို ခံရပြီး အသက်ကြီးတဲ့အခါ ကတော်တစ်ပါး
ဖြစ်နိုင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့သူဟာ အိမ်ထောင်ဖက်များမယ်၊ သူဖြစ်ချင်
တာကို မရ၊ ရအောင်လုပ်မယ်၊ အလိုလောဘကြီးလိမ့်မယ်၊ စိတ်
ဓာတ်ကတော့ မဟုတ်မခံစိတ်ရှိပြီး မိမိအပေါ် အကောင်းအဆိုး

တွေကို မမေ့တတ်သလို နာကြည်းမှုကို တစ်သက်လုံး မှတ်ထား
တတ်တယ်။ စိတ်အပြောင်းအလဲ မြန်မယ်။ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး
စိတ်ကူးယဉ်တဲ့အတိုင်း လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော်တတ်
တဲ့ အတာရှင်ပဲ။

လို့ ရေရွတ်လိုက်တော့တယ်။

‘တိလူးနကွတ်နဲ့ယှဉ်မွေးတဲ့

သူငယ်မ တာဖြစ်မလဲ?’

အပိုင်း (၂)
 မျက်နှာများတဲ့ မပန်းခြံ ...

ပြည်မြို့ရဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ဇီးတောဆိုတဲ့ရွာလေး ရှိ
 တယ်။

အဲဒီရွာမှာ ခဝါသည်မှဆိုးမသားအမိ နေထိုင်ကြတယ်။

မိခင်ကြီးဟာ မိုးလင်းကမိုးချုပ်သူများအိမ်တွေမှာ တစ်

အိမ်တက်ဆင်း အဝတ်လျှော်ဖွပ်ရပေမယ့် သမီးဖြစ်သူကတော့

ဘာအလုပ်မှမလုပ်ဘူး။

မိခင်ကြီးကလည်း ထိရက်စရာမရှိအောင် ချောမော လှပလွန်းတဲ့ သမီးဖြစ်သူကို ဘာမှမခိုင်းရက်ဘဲ ခြေမွှေးမီး မလောင်ထားတယ်။

တစ်နေ့ကုန်အောင် ရွာရိုးအနှံ့အဝတ်လျော်ပြီးပြန်လား၊ အိမ်ရောက်တော့ ကိုယ်တိုင်မီးမွှေးပြီး ထမင်းချက်ပြုတ်။

သမီးဖြစ်သူ မပန်းခြံကို ခူးခပ်ကျွေး၊ ပြီးရင် ထင်းခွဲ၊ ဧရခပ်...။

ညဗိုးစုန်းစုန်းချုပ်တော့မှ ကြမ်းပေါ်ကျောခင်းရရှာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မိခင် မုဆိုးမကြီးဟာ ညူစုစကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘူး။

သမီးဖြစ်သူကို ဒီလို လုပ်ကိုင်ကျွေးရတာကိုပဲ အကျေ နပ်ကြီးကျေနပ်နေရှာတယ်။

မပန်းခြံဟာ လှပသလောက် မျက်နှာလည်းသိပ်များ တယ်။

ဒီးတောတစ်ရွာလုံး မပန်းခြံနဲ့မချစ်ကြိုက်ဖူးတဲ့ ကာလ

သားမရှိဘူး။

အဲဒီအတွက် အရပ်က အတင်းစကားအမျိုးမျိုး ဆိုကြ ပေမယ့် မပန်းခြံက ဖုတ်လေတဲ့ငပိ ရှိလေတယ်တောင် မ အောက်မေ့ဘူး။

မိခင်မုဆိုးမကြီးဟာ အရပ်က တအားပြောလာတဲ့အခါ သမီးဖြစ်သူကို သတိပေးတဲ့အနေနဲ့...

“မပန်းခြံရယ်...ညည်းနဲ့တော့ခက်တော့တာပဲ၊ ငါတို့ကို မုဆိုးမသားအံမိဆိုပြီး အရပ်က မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေ တာ ညည်းမသိဘူးလား၊ အခု ညည်းသတင်းတွေက အရပ်ရပ် နေပြည်တော်ကြားလို့မှ ကောင်းသေးရဲ့လား၊ မအေကို သေ အောင်သတ်နေတာလားမိပန်းခြံ...ဟင်”

လို့ပြောရင်း ဝမ်းနည်းပြီး မျက်ရည်စက်စက် ကျရှာမိ တယ်။

မပန်းခြံဟာ သူမရဲ့ရှည်လျားတဲ့ဆံပင်တွေကို ဆီလိမ်း နေရာက လှည့်မကြည့်ဘဲ...

“အို...အမေကလည်း လူပဲကိုယ့်စိတ်နဲ့ကိုယ်နေမှာပေါ့၊

ဘာလို့အရင်တုန်းကရယ်မလဲ၊ ကဲ့ရဲ့နစ်နစ်ရက်တဲ့၊ ပါးစပ်ညောင်းရင် စိတ်သွားလိမ့်မယ်၊ အလကား... စိတ်ရှုပ်ခါပြီး တွေးမနေစမ်းပါနဲ့”

မပန်းချဲ့ရဲ့စကားကြောင့် မိခင်ကြီးဟာ ရင်ဘတ်ဖိမိ ရင်း

“အမယ်လေး... ပန်းချဲ့၊ ညည်းက မိန်းကလေးနော်၊

ယောက်ျားတွေ မျက်နှာများတာ လူကဲ့ရဲ့လွတ်တယ်အော့၊ ညည်းက မိန်းကလေးဖြစ်ပြီး ဟိုလူနဲ့တွဲလိုက် ဒီလူနဲ့တွဲလိုက်လုပ်နေတာ မရှက်ဘူးလား၊ ရွာမှာ ညည်းနဲ့လွတ်တဲ့ယောက်ျားကျန်သေးရဲ့လား၊ မုဆိုးဖိုလည်းမချန်ဘူး၊ တစ်ခုလပ်လည်းတွဲလိုက်တာပဲ၊ ညည်းဟာ မိန်းမကောင်းမဟုတ်တော့ဘူး မိပန်းချဲ့ရဲ့ သိရဲ့လား”

လို့မချီတင်ကဲ မာန်မဲလိုက်တဲ့အခါ မပန်းချဲ့က နှုတ်ခမ်းစု

လိုက်ရင်း...

“အညိုရှိလို့ ယင်အုံတာပဲအမေရယ်၊ အမေသာ သူများ

ပြောတိုင်း လျှောက်ယုံနေ၊ အရပ်ထဲက ကောင်မတွေကို ကြည့်ပါဦး၊ အမေသမီး ပန်းချဲ့ရဲ့ခြေဖျားကို မှီတဲ့သူရှိလို့လား၊ သူတို့တွေ ကျုပ်ကိုဝန်တိုပြီး သွားပုပ်လေလွင်ပြောနေတာ အမေယုံရင် ရူးဖို့

ပဲရှိမယ်၊ ကျုပ်ရဲ့အိမ်ထောင်ဖက်ကို ဒီအချိန်မှာ ခေါင်းခေါက်ပြီး စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်တာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ရည်းစားတစ်ထောင် လင်ကောင်တစ်ယောက်တဲ့၊ ကျုပ်ကတော့ စိတ်တိုင်းကျ ရွေးချယ်မှာပဲ၊ လှေကုန်ရုံရင် တစ်ခေါက်ပဲ၊ လင်ရွေးမှားရင် ကျုပ်တစ်ဘဝ လုံးဆုံးမှာ အမေရဲ့... သိရဲ့လား”

လို့ပြန်ပြောတယ်။

ဒီလို... ဒီလိုအကြောင်းအရာတွေက မပန်းချဲ့နဲ့

မိခင်ကြားမှာ အမြဲရှိခဲ့တယ်။

မိခင်ကြီး ဘယ်လိုပင်ဆုံးမပါစေ။ မပန်းချဲ့ကတော့

မပြောင်းလဲခဲ့ပါဘူး။

တကယ်လည်း ဟုတ်တယ်။

ဖီးတောရွာမှာ ပန်းချဲ့ရဲ့အလှကို မှီတဲ့အပျိုမရှိဘူး။

တောရွာနေပုဒ်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရပေမယ့် သူမရဲ့အလှက

နန်းထိုက်တဲ့ရွှေသဇင်။

သူမရဲ့အကျင့်က ယောက်ျားတကာနဲ့ တွဲနေရမှ စားဝင်

တဲ့ မိန်းမစားမျိုး။

၂၈

တၢ်စၢ

ဆီလူးနုက္ကတ်

၂၉

၊ ဇီးတောရွာရှိ ယောက်ျားတွေကလည်း မျက်နှာများတဲ့
မပန်းခြံအကြောင်း သိပါလျက် သူမမှသူမ ဖြစ်နေကြတယ်။

တစ်နေ့မှာတော့ မပန်းခြံတို့သားအမိရဲဘဝကို ပြောင်း
လဲစေတဲ့ ပြဿနာကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့တယ်။

အဲဒီပြဿနာက...

မပန်းခြံ... တာဖြစ်မှာလဲ ?

အပိုင်း (၃)

ရမ္မက်နွဲ့ . . .

အာရုံတက်ချိန်...

ဒေါ်အိုစာတစ်ယောက် စောစောထပြီး ထမင်းဟင်း

ချက်ပြုတ်တယ်။

မပန်းချီအိပ်ရာနီးရင် အဆင်သင့်စားသောက်ဖို့ ထမင်း

ပွဲပြင်ပြီး ရေခပ်ထွက်ခဲ့တယ်။

ရေခပ်ပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တော့ သောက်ရေဦးရေဖြည့်
 ဖို့အတွက် ရေပုံးကို အိမ်ပေါ်ဆွဲတင်ခဲ့တယ်။
 အိမ်ဖိနပ်ချွတ်ရောက်တော့ ဒေါ်အိုစာဟာ ခေါင်းထဲ မိုက်
 ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး...
 “အမလေး... မူးလိုက်... မူးလိုက်တာနော်”
 ဆိုတဲ့ ရေရွတ်သံနဲ့ အတူ ကြမ်းပေါ် လဲကျသွားရှာတယ်။
 ကျယ်လောင်တဲ့ ရေပုံးလွတ်ကျသံကြောင့် မပန်းခြံဟာ
 အိပ်ယာက လန့်နိုးသွားတယ်။
 အိမ်ရှေ့ထွက်ကြည့်တော့ ဖိနပ်ချွတ်မှာ ခွေလဲကျနေတဲ့
 မိခင်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။
 သူမဟာ သေးကွေးလှတဲ့ မိခင်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ပွေ့နှိုးပြီး
 အိပ်ရာပေါ်တင်လိုက်တယ်။
 “အမေ... အမေ... သတိထားပါ အမေရယ်၊ ဘယ်လို
 ဖြစ်တာလဲ”
 မပန်းခြံဟာ မိခင်ဖြစ်သူကို ယပ်ခပ်ပေးရင်း ရေရွတ်
 လိုက်တယ်။

ခဏကြာတော့ ဒေါ်အိုစာဟာ မျက်လုံးအစုံပွင့်လာပြီး...
 “မူးလိုက်တာ ပန်းခြံရယ်၊ အမေ့ကို သံပုရာသီးလေး
 ပေးစမ်းပါကွယ်”
 လို့ ပြောတဲ့အခါ မပန်းခြံဟာ မီးဖိုထဲပြေးပြီး သံပုသီး
 ယူပေးသည်။
 “ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ အမေရယ်၊ စောစောစီးစီး ဘာတွေ
 လုပ်နေတာလဲ”
 မပန်းခြံရဲ့ စကားကြောင့် ဒေါ်အိုစာဟာ သက်ပြင်းချ
 လိုက်ပြီး...
 “နေမြင့်တော့မယ် ပန်းခြံ၊ အမေ ဒီနေ့ ကိုင်း... သူဌေး
 အိမ်မှာ အဝတ်လျှော်စရာရှိတယ်၊ ဒီပုံအတိုင်းဆို အမေသွားနိုင်
 မှာမဟုတ်ဘူး၊ အင်း... ညနေစာ ချက်ပြုတ်ဖို့ဒုက္ခပဲ”
 လို့ ညည်းညူရှာတယ်။
 မပန်းခြံဟာ မိခင်ကို ယပ်ခပ်ပေးနေရင်း...
 “အင်း... လက်လှုပ်မှ ပါးစပ်လှုပ်ရတဲ့ ဆင်းရဲသား ဘဝ
 က သိပ်ဆိုးပါလားနော်... နေထိုင်မကောင်းဖြစ်တာနဲ့ စားစရာ

မရှိတော့ဘူး။ ကျုပ်တို့လည်း ဘယ်ဘဝကအကုသိုလ်ကြောင့်
ဒီလောက် မွဲတောနေမလဲမသိဘူးတော်”

လို့ တချစ်တောက်တောက် ညည်းညူလိုက်တယ်။

မပန်းချဲ့ရဲ့စကားသံကြောင့် ဒေါ်အိုစာဟာ မျက်နှာကွက်
ကနဲ ပျက်သွားတယ်။

မပန်းချဲ့က ဆက်ပြီး...

“ကဲပါ... အမေ မသွားနိုင်ရန် ကျုပ်ပဲ သွားလျှော်လိုက်
မယ်၊ အမေသာ အိမ်မှာနားနေပါ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်အိုစာ တအံ့တဩဖြစ်သွား
ပြီး ...

“ဟင်... ညည်းသွားလျှော်မယ် ဟုတ်လား၊ ဖြစ်ပါ့မလား
ပန်းချဲ့ရယ်၊ ညည်းက အိမ်တကာ အဝတ်လှည်လျှော်ဖို့ နေနေ
သာသာ ကိုယ့်ခါးကချွတ်တဲ့ထမီတောင် မအေဘဲ လျှော်ပေးနေ
တဲ့ဟာ၊ မဖြစ်ပါဘူးအေ ... မသွားပါနဲ့၊ ကုန်စုံဆိုင်ကပဲ ချေးပြီး
ညစာချက်ကြတာပေါ့”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မပန်းချဲ့က...

“အမေက ကုန်စုံဆိုင်ကချေးဖို့ စဉ်းစားနေတယ်၊ မနေ
ညကဘဲ ဆိုင်ရှင် ဒေါ်မဲလုံးက သူ့အကြွေးမပေးသေးလို့ဆိုပြီး ပွစိ
ပွစိ ပြောနေတာ၊ ကျုပ် အဝတ်လျှော်တတ်ပါတယ် အမေရယ်၊
ဘာမှစိတ်မပူနဲ့၊ ကိုင်း... သူဌေးအိမ်ကို ကျုပ်ပဲ သွားလိုက်မယ်၊
အမေ နားလိုက်ပါ”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

မပန်းချဲ့ရဲ့စကားကြောင့် ဒေါ်အိုစာဟာ ဘာမှမပြော
တော့ဘဲ အိပ်ယာပေါ်မှာ အသာမှိန်းနေလိုက်တယ်။

မပန်းချဲ့ဟာ ထမီကို တိုအောင်ဝတ်ပြီး မျက်နှာသုတ်
ပဝါကို ခေါင်းပေါင်းလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ ... ကိုင်းသူဌေး အိမ်ဘက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်
ထွက်ခဲ့တယ်။

ကိုင်းသူဌေးရဲ့နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးကို ရောက်တဲ့
အခါ စောစောစီးစီး အရက်ဝိုင်းဖွဲ့နေတဲ့ ကိုင်းသူဌေးကို တွေ့ရ
တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ရွှေတွေညွတ်နေအောင်ဝတ်ထားတဲ့

သူဌေးကတော်ဟာ ခြံဝမှာရပ်နေတဲ့ မပန်းခြံကိုပြင်သွားပြီး...

“ဟဲ့...မပန်းခြံ ဘာလာလုပ်တာတုန်း”

လို့လှမ်းမေးတယ်။

“ကျုပ်အမေ နေမကောင်းလို့၊ ကျုပ်က အမေ့ကိုယ်စား လာပြီး အဝတ်လျှော်တာပါ”

မပန်းခြံရဲ့စကားကြောင့် သူဌေးကတော်ဟာ မျက်နှာထိ မျက်နှာထားနဲ့...

“ညည်းအမေမလာနိုင်လို့ အဝတ်လျှော်ဖို့ဆိုရင်တော့ လျှော်ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ အလုပ်ကို အလုပ်နဲ့တူအောင်လုပ်ပါ၊ ဘာ ပြဿနာမှ မဖြစ်စေနဲ့”

လို့ပြောရင်း မပန်းခြံကို အိမ်နောက်ရှိ ရေတွင်းဆီ ခေါ် သွားတယ်။

မပန်းခြံဟာ ရေတွင်းကိုရောက်တဲ့အခါ ကြီးမားတဲ့ အဝတ်ပုံကြီးကြောင့် မျက်လုံးပြူးသွားပြီး...

“ဒါ...ဒါတွေ အကုန်လျှော်ရမှာလား”

လို့မေးလိုက်မိတယ်။

“ဟုတ်တယ်...ဒီအဝတ်တွေအားလုံး ညည်းလျှော်ရမှာ၊ ညည်းအမေလည်း နေ့တိုင်း ဒီလိုပဲ လျှော်နေတာ၊ ရော့...ဒီမှာ ဆပ်ပြာခဲ၊ အဝတ်ကို ပြောင်အောင်လျှော်၊ ဒါပေမဲ့ ဆပ်ပြာတော့ မကုန်စေနဲ့အေး၊ ငွေရှာရတာမလွယ်ဘူး၊ ရေကိုလည်း တဗွမ်းဗွမ်း နဲ့လောင်းမချနဲ့၊ ရေကုန်ပြီး အဝတ်မပြောင်ဘဲနေလိမ့်မယ်၊ ကြား လား...”

လို့ပြောတယ်။

မပန်းခြံဟာ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အဝတ်လျှော်ဖို့ပြင် လိုက်မင်း

သူဌေးကတော် ထွက်သွားတော့မှ မပန်းခြံက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း မိခင်ကို စာနာသနားသွားမိတယ်။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း နေပူမိုးရွာမရှောင် အိမ်ရှင်တွေရဲ့စီးပိုးမှု မျိုးစုံခံပြီး အဝတ်လှည့်လျှော်ရတဲ့ မိခင်အတွက် စိတ်ထိခိုက်သွား ရတယ်။

မပန်းခြံဟာ သူမရဲ့ရှည်လျားလှတဲ့ဆံပင်တွေကို ထုံး နောင်လိုက်ရင်း အဝတ်တွေကို ရေစိမ်တယ်။

ပြီးတော့...တစ်ထည်ချင်းဆပ်ပြာတိုက်ပြီးလက်နဲ့ဖွတ်
လျှော်လိုက်တယ်။

အဝတ်လျှော်လို့ပြီးခါနီးအချိန်မှာ သူမအနားကို ကိုင်း
သူဌေးဟာ ဒယ်မီးဒယ်ပိုင်နဲ့ လျှောက်လာရင်း...

“ဟဲ...ဟဲ...ပန်းချီလေး...မောနေပြီလားကွဲ့၊ ရှေး...
ပန်းချီလေးအမောပြေသောက်ဖို့အစ်ကိုကြီးရေခပ်လာတယ်”

လို့ပြောပြီးမပန်းချီကိုရေခွက်လှမ်းပေးတယ်။
မပန်းချီဟာ အဝတ်လျှော်နေရာက ကိုင်းသူဌေးကို
မျက်လုံးဝှေ့ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ရပါတယ် သူဌေးရယ်၊ ပန်းချီတို့ဘဝက လက်လှုပ်မှ
ပါးစပ်လှုပ်ရမဲ့ဘဝပါ။ မောတာတွေ ပင်ပန်းတာတွေ မရှိပါဘူး၊
အခုလည်း သူဌေးတို့အိမ်ကအဝတ်လျှော်ပြီး ပြန်မှ ညနေစာ
အတွက် ဆန်ဝယ်ရမှာရှင်”

လို့ချဲ့နဲ့နဲ့လေသံနဲ့ပြောလိုက်တယ်။
မပန်းချီရဲ့စကားကြောင့် ကိုင်းသူဌေးဟာ သူမရဲ့ရေစို
နေတဲ့ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို စူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဟဲ...ဟဲ...ဟဲ...သိတယ်၊ အစ်ကိုကြီးသိတယ်၊ မပန်း
ချီတို့သားအမိနှစ်ယောက်တည်း ဘဝကို ပင်ပင်ပန်းပန်း
ရုန်းကန်နေရတာအစ်ကိုကြီးသိတာပေါ့၊ အစ်ကိုကြီးလေပန်းချီ
ကို သိပ်သနားတယ်၊ ပန်းချီလို နတ်သမီးတမျှလှပတဲ့
မိန်းကလေးဟာ ဒီလိုအလုပ်တွေနဲ့ မအပ်စပ်ပါဘူးကွယ်၊ ပန်းချီ
လေး ဘာမှမပူနဲ့၊ အစ်ကိုကြီးရှိတယ်၊ အစ်ကိုကြီးမှာလေ ကိုင်း
တောတွေ၊ လယ်မြေတွေအများကြီးရှိတယ်၊ ဟဲ...ဟဲ...ပန်းချီ
ကိုလေ...အစ်ကိုကြီး...”

လို့ပြောပြီး မပန်းချီရဲ့မျက်နှာနား သူ့မျက်နှာကြီးတိုး
ကပ်လာတယ်။

မပန်းချီက ရှက်ရွံ့တဲ့အမူအရာနဲ့ ကိုင်းသူဌေးကို မျက်
စောင်းထိုးလိုက်ရင်း...

“အို...အစ်ကိုကြီးကလည်း ဘာလို့စိုက်ကြည့်နေတာ
လဲ၊ ပန်းချီမနေတတ်တော့ဘူးရှင်၊ တော်ကြာ...အစ်ကိုကြီး
မိန်းမတွေ့သွားရင်လည်း မကောင်းပါဘူး”

လို့မူနဲ့နဲ့လေးပြောလိုက်တဲ့အခါ ကိုင်းသူဌေးက ရွှေ့က

ခိုးဝေနေတဲ့ မျက်နှာကြီးနဲ့...

“အမယ်လေးဗျာ... ခုလို တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်မှာ ကျက်သတုံးမကြီးအကြောင်း မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ဒင်းမရှိဘူး၊ တစ်ဖက်ရွာကို ကိုင်းကြွေးတောင်းဖို့ ထွက်သွားတယ်၊ ဟောဒီအိမ်ကြီးမှာ အစ်ကိုကြီးနဲ့ ပန်းခြံ... ပန်းခြံနဲ့ အစ်ကိုကြီး၊ ဟဲ... ဟဲ... နှစ်ယောက်တည်း...”

လို့ပြောရင်း ပန်းခြံရဲ့ကိုယ်ကို ပွေ့ဖက်လာတယ်။

မပန်းခြံဟာ တကယ့်ဘီလူးစီးနေတဲ့ ကိုင်းသူဌေးရဲ့ရင်ခွင်ထဲကနေ မျက်လုံးရွဲကြီးတွေနဲ့ မော့ကြည့်လိုက်တယ်။

ကိုင်းသူဌေးရဲ့ အရက်ရှိန်ကြောင့် နီမြန်းနေတဲ့ မျက်နှာကြီးဟာ မပန်းခြံရဲ့နဖတ်နေတဲ့မျက်နှာနားတိုးကပ်သွားတယ်။

ပြီးတော့...

မပန်းခြံဟာ ကိုင်းသူဌေးရဲ့ရင်ခွင်ထဲက ရုန်းထွက်လိုက်ရင်း...

“ဟင်း... သူနုတ်ခမ်းမွှေးကြီးတွေကလည်း စူးလိုက်တာ၊ ပန်းခြံတော့ နုတ်ခမ်းမွှေးထားတာ မကြိုက်ပါဘူး”

လို့လေသံတီးတိုးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

ကိုင်းသူဌေးဟာ ရမ္မက်ခိုးဝေနေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ မပန်းခြံကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ပန်းခြံမကြိုက်ရင် အကုန်ရိတ်ပစ်လိုက်မယ်၊ ပန်းခြံလေး သဘောပါပဲဗျာ၊ မြေ... ဒါနဲ့ ပန်းခြံလေး အစောကြီးကတည်းက အဝတ်လျှော်နေတာဆိုတော့ ဗိုက်စာနေလောက်ရောပေါ့၊ အိမ်မှာ ထမင်းစားသွားပါလား၊ အစ်ကိုကြီးကိုယ်တိုင် ခူးကျွေးချင်လို့ပါ”

လို့ပြီတိတိမျက်နှာထားနဲ့ ပြောတယ်။

မပန်းခြံဟာ ခေါင်းကိုငုံထားနေရင်းက...

“ပန်းခြံကလည်း အစ်ကိုကြီးသဘောပါပဲရင်၊ အစ်ကိုကြီးသဘောပါပဲ”

လို့ချွဲပျစ်ပျစ်လေးပြောလိုက်တယ်။

ကိုင်းသူဌေးဟာ မပန်းခြံရဲ့ ခါးသေးရင်ချို ပုဒေမနီခန္ဓာကိုယ်လေးကို ပွေ့ဖက်ရင်း အိမ်ရဲ့နောက်ဖေးပေါက်ကို ဝင်သွားတယ်။

ကိုင်းသူဌေးရဲ့နှစ်ထပ်ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးအတွင်းမှာ
တော့ မပန်းချီဟာ ကိုင်းသူဌေးကိုယ်တိုင်ကျွေးမွေးတဲ့ စား
သောက်ဖွယ်ရာတွေမြိန်ယှက်စွာစားသောက်ရင်းအကျေနပ်ကြီး
ကျေနပ်နေတော့တယ်။

‘မပန်းချီနဲ့ ကိုင်းသူဌေး...
တာဆက်ဖြစ်မလဲ...?’

အပိုင်း (၄)

မိခင်ကြီးရဲ့သောက...

ဒီလိုနဲ့ မပန်းချီဟာ ကိုင်းသူဌေးရဲ့ တိတ်တိတ်ပုန်း
အငယ် အနောင်းဘဝကို ရောက်ခဲ့ရတယ်။

မပန်းချီနဲ့ ကိုင်းသူဌေးဟာ တစ်ဖက်ရွာမှာရှိတဲ့ ကိုင်း
သူဌေးပိုင်တဲ့ အိမ်လေးမှာ သွားပြီး ချစ်အိမ်မက်ရှည်ကို မဆုံးနိုင်
အောင် မက်ခဲ့ကြတယ်။

မပန်းချီရဲ့မိခင် ဒေါ်အိုစာဟာ နေထွက်ကနေ နေဝင်ချိန်
အထိ ရွာအနှံ့ အဝတ်လှည့်လျှော်ရတော့ သမီးရဲ့အကြောင်းကို
ဘာမှမသိရှာဘူး။

တစ်နေ့မှာတော့ မပန်းချီဟာ တစ်ဖက်ရွာမှာ ကိုင်း
သူဌေး နဲ့တွေ့ပြီး အပြန်မိုးချုပ်ရတယ်။ သူမ အိမ်ရောက်တော့
အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာ မျက်နှာမသာမယာနဲ့ထိုင်နေတဲ့ မိခင်ကို တွေ့
ရတယ်။ မပန်းချီဟာ မိခင်ရဲ့အနား တိုးလှုပ်သွားရင်း...

“အိမ်ရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး တာလုပ်နေတာလဲ အမေရဲ့ အိမ်ထဲ
ဝင်လေ”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဒေါ်အိုစာဟာ သမီးဖြစ်သူရဲ့မျက်နှာ
ကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဒါက ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ မိပန်းချီ၊ ဒါက အပျိုလေး
တစ်ယောက် အိမ်ပြန်ရမယ့်အချိန်လား၊ ညည်း... ဘာတွေလုပ်
နေတာလဲ”

လို့လေသံမာမာနဲ့ မေးလာတယ်။

မပန်းချီဟာ မိခင်ရဲ့စကားကြောင့် နှလုံးထဲထိတ်ကနဲဖြစ်

သွားပြီး...

“အမေကလည်းလေ၊ ပန်းချီကိုဘယ်တော့မှအကောင်းမပြောဘူး၊ ပန်းချီကဘာလုပ်ရမှာလဲ အမေရဲ့ ရွာတောင်ပိုင်းက အေးမိနေမကောင်းလို့ သူ့အိမ်မှာ ရေခပ်ပေးနေတာ၊ အေးမိဆိုတာကလည်း အမေသိတဲ့အတိုင်းပဲ၊ မအေမျက်မမြင်ကြီးနဲ့နေရတာ၊ မိအေး အိပ်ရာထဲကတော့ ဒုက္ခရောက်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က သနားလို့သွားလုပ်ပေးနေတာ”

လို့ပြောတဲ့အခါဒေါ်အိုစာက သမီးဖြစ်သူကိုမယုံသင်္ကာဟန်နဲ့ ကြည့်ရင်း...

“သေချာလားမိပန်းချီ၊ နေ့လည်ကဒေါ်စိန်တို့အိမ်မှာငါ အဝတ်လျှော်ရင်း ခေါင်းမူးလို့ ကလေးတစ်ယောက် အိမ်လွှတ်ပြီး သွေးဆေးယူခိုင်းတာ ညည်းမရှိဘူးလို့အဲဒီကလေးက ပြန်ပြောတယ်၊ ညည်း အေးမိအိမ်သွားတာ ဟုတ်ရဲ့လားအေ့”

လှိုင်းမပြန်တယ်။

မပန်းချီဟာ မိခင်နဲ့အနားမှာထိုင်နေရာက “ဝုန်း” ကနဲ

ထရပ်လိုက်ရင်း...

“အေးမိအိမ်သွားလို့ဘယ်သွားရမှာလဲ၊ အမေမယုံရင် သွားမေးကြည့်ပါလား၊ အမေ့ကို သမီးညာစရာဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊ အမေနဲ့တော့ ခက်တော့တာပဲ”

လို့ပြောပြီး ကြမ်းကို တဒန်းဒုန်းဆောင့်နှင်းရင်း အိမ်ထဲဝင်သွားတယ်။

ဒေါ်အိုစာဟာ မပန်းချီရဲ့နောက်ကို လိုက်သွားပြီး...

“ထိုင်စမ်းပါဦး၊ ညည်းကို မေးစရာရှိတယ်၊ ညည်း... သူဌေး တစ်ယောက်နဲ့ ခြေပုန်းခုတ်နေတယ်ဆို၊ ရွာထဲမှာ သတင်းထွက် နေတယ်၊ အဲ့ဒါ... ဘယ်သူလဲ”

လို့မေးလိုက်တယ်။

မိခင်ရဲ့အမေးကြောင့်မပန်းချီဟာမျက်နှာပျက်သွားပြီး-

“သူဌေးနဲ့တွဲတာပဲ အမေရယ်၊ သူရင်းငှားနဲ့တွဲတာမှ မဟုတ်တာ၊ ရွာထဲမှာ သတင်းထွက်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ ရွာထဲကလူတွေက ကျုပ်ကောင်းစားမှာ မနာလိုလို့ ပြောနေကြတာတော့”

လို့အင်္ကျီလဲရင်း လှမ်းပြောတယ်။

ဒေါ်အိုစာဟာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး...

“ဟဲ့...ကိုယ့်သမီးကိုဆင်းစီးခြင်းရဲတာမမြင်ချင်တဲ့မိဘ
မရှိဘူးအေး၊ ဒါပေမဲ့ မတော်တာတွေဖြစ်မှာစိုးလို့ တားနေရတာ၊
ညည်းနဲ့တွဲနေတဲ့သူဌေးက လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရော ရှိရဲ့လား
အေး၊ မအေးကို ရင်ပူအောင်မလုပ်နဲ့နော် မိပန်းချီ”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါပန်းချီဟာမိခင်ကိုစိတ်မရှည်ဟန်
နဲ့လှမ်းကြည့်ရင်း...

“အမေတစ်ယောက်နဲ့တော့ခက်တော့တာပဲ၊ကဲ...အမေ
ဘာမှစိတ်ပူမနေနဲ့၊ ကျုပ်က အန္တရာယ်ဖြစ်မယ့်အလုပ်ကို ဘယ်
တော့မှမလုပ်ဘူး၊ ဟုတ်ပြီလား၊ ဗိုက်ဆာပြီအမေရာ၊ ထမင်းစား
တော့မယ်”

လို့ပြောပြီးထမင်းအုပ်ဆောင်းကိုလှန်လှောလိုက်တယ်။

ဒေါ်အိုစာဟာ သမီးဖြစ်သူရဲ့နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း
စိတ်မသက်သာစွာနဲ့ သက်ပြင်းသာ အကြိမ်ကြိမ်ချနေမိတယ်။

မပန်းချီရဲ့အကြောင်း ဒေါ်အိုစာသိရင်

ဘာဆက်ဖြစ် မလဲ... ?

အပိုင်း (၅)
သေတွင်း . . .

ဆန္ဒ တောင့်တမှုဆိုတာ အသွေးအသားထဲက ဖြစ်
ပေါ်လာတဲ့အရာတစ်ခု...။

မပန်းခြံဟာ မစားကျောင်းတဲ့အသီးမှန်းသိလျက်
မရှောင် နိုင်ခဲ့ဘူး။ အဆိပ်သီးမှန်းသိလျက် တစ်စုံတစ်ရာမက်မက်
စားသုံးနေမိတယ်။

မပန်းချီဟာရမ္မက်ကြီးသူပီပီကောင်းသူဌေးရဲ့အထိအတွေ့အာရုံတွေကိုအရူးအမူးစွဲလန်းနေတယ်။ ကိုင်းသူဌေးကိုယ်တိုင်လည်းဥမ္မာဒန္တီကိုအရူးအမူးစွဲလန်းမိတဲ့သီဝိဘုရင်လိုဖြစ်နေတာတယ်။ မပန်းချီရဲ့စွဲမက်ဖွယ်အတွေ့အထိအပြုစုအယုယတွေကိုအစွဲကြီးစွဲနေမိတယ်။

ဒါကြောင့် ကိုင်းသူဌေးဆိုတဲ့ လေ့ကြီးဟာ မပန်းချီရဲ့ကမ်းက မသွားနိုင်အောင် ဖြစ်နေတော့တယ်။ တစ်နေ့မှာတော့သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ကြားကို ပြင်းထန်တဲ့မုန်းတိုင်းကြီးက မွေနှောက်ခဲ့တယ်။ အဲ့ဒီမုန်းတိုင်းရဲ့အစက...

တစ်ဖက်ရွာကအိမ်လေးထဲမှာမပန်းချီနဲ့ ကိုင်းသူဌေးဟာချစ်အိမ်မက်ရှည်ကို မမောနိုင်အောင်မက်ရင်း အချိန်တွေ ကုန်မုန်းမသိအောင် ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။

ကိုင်းသူဌေးဟာအိပ်ရာပေါ်လှဲနေရင်းက နာရီကိုကြည့်ရင်း...

"ဟင်...ညခုနစ်နာရီတောင်ထိုးနေပြီ၊ အချစ်လေးပြန်ဖို့ နောက်ကျနေပြီ"

လို့ရေရွတ်လိုက်တယ်။

မပန်းချီဟာ ကိုင်းသူဌေးရဲ့လက်မောင်းထက် ခေါင်းမှီရင်းက...

"အစ်ကိုကြီးကလည်းနောက်ကျတော့ရောဘာဖြစ်လဲ၊ ပန်းချီတို့ မတွေ့ရတာ ဘယ်နှစ်ရက်ရှိပြီလဲ၊ အခုမှ အေးအေးဆေးဆေးတွေရတဲ့ဟာ"

လို့တိုးလျတဲ့လေသံနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

ကိုင်းသူဌေးဟာ မပန်းချီရဲ့ပါးမြွှတ်တို့နပ်ရုံလိုက်ရင်း...

"အစ်ကိုကြီးကလေ ဒီလိုအမြော့အော့ကြောင့် အချစ်လေးကို ပိုချစ်နေရတာဗျ၊ အချစ်လေးက ကိုကို အမြဲလိုအပ်နေတယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုတောင့်တ လိုအပ်တဲ့မိန်းမကို စွဲချစ်ကြတာပဲ၊ အချစ်လေးက ကိုယ့်ရဲ့နံပါတ်တစ် မဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် နံပါတ်တစ်ထက် ပိုကောင်းတယ် သိရဲ့လား"

လို့ပြီတီတီနဲ့ ပြောတယ်။

မပန်းချီဟာ ကိုင်းသူဌေးရဲ့ရှင်ဘတ်ကို ခပ်ဖွဖွထုလိုက်ရင်း...

“အစ်ကိုကြီးနော် အဆုံးအစမရှိ ဘာကို ပိုကောင်းတာလဲ”

လို့ ခွဲနှိမ့်မေးလိုက်တယ်။

ကိုင်းသူဌေးက မပန်းဖြူကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါ လှမ်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဪ...မယားဝတ္ထရားကိုပြောတာပါ။ အိမ်ကဝိုင်းအိမ်ကြီးက ဘယ်နေရာမှ သုံးစားလို့မရဘူး။ အိမ်ရာထဲရောက်တာနဲ့ တခါခါခါဟောကံပြီး အိပ်တော့တာပဲ။ အိမ်မှုကိစ္စလည်း ကိုယ်တိုင်မလုပ်ဘူး။ အမြဲတမ်း သူများနဲ့ချည်းလွှဲထားတာ။ သူ့အလုပ်ပိုက်ဆံအိတ် ဂျိုင်းကြားညှပ်။ အရပ်တကာလှည့် အကြွေးတောင်း၊ ပြန်လာရင် တဖြနစ်ဖြစားသောက်၊ ပြီးရင် ဆင်အော်လို့ မကြားအောင် အိပ်တော့တာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ဒင်းကိုယ်လုံးက စည်ပိုင်းကြီးဖြစ်နေတာ၊ ကြာရင် အိမ်တံခါးနဲ့ ဆုံမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ အစ်ကိုကြီးရဲ့ဘဝက ဟောဒီအချစ်လေးနဲ့တွေ့မှ သာယာစိုပြေလာတာဗျ”

လို့ပြောရင်း မပန်းဖြူရဲ့ကိုယ်အနံ့ ပွတ်သပ်လိုက်တယ်။

မပန်းဖြူဟာ သဘောကျစွာနဲ့ တခပ်ခပ်ရယ်မောလိုက်တယ်။

ကိုင်းသူဌေးနဲ့ မပန်းဖြူတို့ရဲ့ရယ်မောကျီဝယ်သံ ချစ်ရည်

လူးသံတွေက အိမ်လေးထဲမှာ ပျံ့နှံ့နေတော့တယ်။

ဒီအချိန်မှာဘဲ....

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်” ဆိုတဲ့ တံခါးခေါက်သံကို

ကြားလိုက်ရတယ်။

တံခါးခေါက်သံကြောင့် မပန်းဖြူတို့ဟာ ထိတ်လန့်သွား

ပြီး....

“ဟင်...အစ်ကိုကြီး တံခါးခေါက်နေတယ်၊ ဘယ်သူလဲ

မသိဘူး”

လို့ မပန်းဖြူက ရေရွတ်လိုက်တယ်။

တံခါးခေါက်သံက ပိုမိုကျယ်လောင်လာပြီး...

“ကိုချစ်မြိုင်...ကိုင်းသူဌေးကြီးကိုချစ်မြိုင်ရဲ့တံခါးဖွင့်စမ်း

ပါတော့”

ငှက်ဆိုးထိုးသံလို ကျယ်လောင်စူးရှတဲ့အသံကြောင့်

ကိုင်းသူဌေးဟာ မျက်နှာ အကြီးအကျယ်ပျက်သွားပြီး...

“ဟင်...ဒါ...ဒါ...စည်ပိုင်းမတင်တင်ဥရဲအသံပဲ၊ ဒုက္ခပဲ
ငါတော့ ငါးပါးမှောက်ပြီ”

လို့ ရေရွတ်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်သွား
တယ်။

မပန်းချဲ့ဟာ ချွေးသီးချွေးပေါက်ကျပြီး မျက်နှာပျက်နေ
တဲ့ ကိုင်းသူဌေးကို ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင် အစ်ကိုကြီး၊ ပန်းချဲ့
တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ရမလား”

လို့ မေးမိတယ်။

ကိုင်းသူဌေးဟာ အိပ်ခန်းတွင်း ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်
လျှောက်ရင်း...

“အို...ပန်းချဲ့ကလည်း ဘာလို့ဖွင့်ရမလဲ၊ မဖွင့်နဲ့၊ အစ်ကို
ကြီးပြဿနာကို အစ်ကိုကြီးဘာသာရှင်းမယ်၊ နောက်ဖေးပေါက်
ကနေ ပန်းချဲ့ပြေးပေတော့”

လို့ ပြောတယ်။

မပန်းချဲ့လည်း ကိုင်းသူဌေးပြောတဲ့အတိုင်း နောက်ဖေး

ပေါက်ကို ပြေးသွားတယ်။

မပန်းချဲ့ဟာ တံခါးမင်းတုပ်ကို ဆွဲဖြုတ်ပေမယ့် မင်းတုပ်
က ကြပ်နေတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုင်းသူဌေးကို လှမ်းပြီး...

“အစ်ကိုကြီး လုပ်ပါဦး၊ တံခါးဖွင့်မရဘူး”

လို့ လှမ်းပြောလိုက်တယ်။

မပန်းချဲ့ရဲ့အသံကို အိမ်ပြင်မှာရောက်နေတဲ့ သူဌေး
ကတော်က ကြားသွားတယ်။ ဒါကြောင့် မပန်းချဲ့တို့အကြံကို ရိပ်
စားမိသွားပြီး အိမ်ဘေးကနေ နောက်ဖေးဘက်ကို ဒေါသတကြီး
ပတ်သွားတယ်။

တံခါးဖွင့်သွားတဲ့အခါ မပန်းချဲ့ဟာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းဖို့ပြင်
လိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာဘဲ ဒေါသတကြီးဖြစ်နေတဲ့ သူဌေးကတော်ကို
ဘွားကနဲ တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူဌေးကတော်ဟာ ဖိုရိုဖားလျားဖြစ်နေတဲ့ မပန်းချဲ့ရဲ့
ဆံပင်ကို လှမ်းပြီး ဆောင့်ဆွဲလိုက်တယ်။

ပြီးတော့ အိမ်အောက်ကို ဆွဲခေါ်သွားပြီး...

“ဟင်...အရှက်မရှိတဲ့ ခဝါသည်မ၊ ငါ့လင်ကို ကြောင်
တောင်နှိုက်တဲ့ လင်မိုးမ၊ တင်တင်ဥတဲ့ တစ်ဥထဲရှိတယ်၊ ငါ့
အကြောင်းပြရသေးတာပေါ့”

လို့ကြုံးဝါးပြီး မပန်းချီကို ပါးရိုက်ဖို့ပြင်လိုက်တယ်။

မပန်းချီဟာ သူဌေးကတော်ရဲ့လက်မှ ဆောင့်ရှန်းပြီး ဇီး
တောရွာသက်ကို တစ်ရှိန်ထိုး ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။

သူ ဌေးကတော် နဲ့ သူ ဌေးတပည့် တွေဟာ
မပန်းချီနောက်ကို ပြေးလိုက်ကြတယ်။

“လင်မိုးမ...ခဝါသည်မ...မပြေးနဲ့၊ ရပ်လိုက်စမ်း...”

သူဌေးကတော်ရဲ့ ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်သံကြောင့်
မပန်းချီဟာ ခြေထောက်ကို အရှိန်ဖြင့်ပြီး အားစိုက်ပြေးတယ်။

ဇီးတောရွာထိပ်ရေတွင်းပျက်ကြီးနားရောက်တော့ မပန်း
ချီဟာ ခြေကုန်လက်ပမ်းကျလာတယ်။ ဒါကြောင့် ရေတွင်းပျက်
ကြီးကို အမှီပြုရင်း အမောဖြေလိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ညာသံ
ပေးချီတက်လာတဲ့ သူဌေးကတော်နဲ့ လူအုပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ
တယ်။

ဒါပေမဲ့ သူ့ခြေထောက်ကို ဘယ်လိုမှ လှမ်းမရဘူး။
သူဌေးကတော်နဲ့သူ့လူတွေဟာ မပန်းချီကိုဝန်းရံလိုက်ကြတယ်။
သူဌေး ကတော်ဟာ မီးဝင်းဝင်းတောက်နေတဲ့ မျက်လုံးအစုံနဲ့
မပန်းချီကိုစိုက်ကြည့်ရင်း...

“လင်မိုးမ...ဘယ်ပြေးအံ့မလဲ၊ ငါ့လင်ကိုမိုးတဲ့ကောင်မ၊
နင့်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်သတ်ပစ်မယ်၊ နင့်ကိုသတ်ပြီးမှ ကြိုးစင်တက်
မယ်ဟေ့”

• လို့ကြုံးဝါးရင်း မပန်းချီရိုရာကို လျှောက်လာတယ်။

မပန်းချီဟာ ဒေါသစိတ်ရိုင်းဝင်နေတဲ့ သူဌေးကတော်ကို
ကြည့်ရင်း အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားမိတယ်။

ဒါကြောင့် ခြေလှမ်းကို နောက်ပြန်ဆုတ်ရင်း..

“မလုပ်ပါနဲ့... မလုပ်ပါနဲ့... သူဌေးကတော် ရှင်
မှားမယ်နော်”

လို့ တတွတ်တွတ်ရေရွတ်လိုက်တယ်။

သူဌေးကတော် ဒေါ်တင်တင်ဥဟာ မပန်းချီရဲ့စကားကို
ဂရုမစိုက်ဘဲ အရှေ့ကို တစ်လှမ်းချင်းတိုးကပ်လာတယ်။

၆၂

မာရီစာ

ဒီအချိန်မှာပဲ မပန်းချီဟာ မျက်လုံးတွေ အရောင်ပြောင်း
သွားပြီး ရေတွင်းပျက်ဘက်ကို ဆက်ကနဲ လှည့်လိုက်တယ်။

ပြီးတော့...

“သူများသတ်တာတော့ မခံနိုင်ဘူးဟေ့၊ ငါ့ဘာသာပဲ
သတ်သေမယ်”

လို့အသံနက်ကြီးနဲ့ အော်ဟစ်ကြုံးဝါးပြီး ရေတွင်းပျက်ထဲ
ကို လွှားကနဲ ခုန်ချလိုက်တယ်။

ဒေါ်တင်တင်ဥတို့လူစုဟာ မပန်းချီရဲ့အမှတ်မထင်လုပ်
ရပ်ကြောင့် ကြောင်အမ်းနေကြတယ်။

ဒေါ်တင်တင်ဥဟာ ရေတွင်းပျက်ထဲကို ငုံ့ကြည့်လိုက်
ရင်း...

“ကောင်းတယ်...လင်မိုးမ၊ နင့်စရိတ်နဲ့ ဂျင်းသွားပြီ၊
မိန်းမယုတ်တွေရဲ့သွားရာလမ်းဟာ ဒီလမ်းပဲ၊ ကျေနပ်တယ်...
ကျေနပ်တယ်ဟေ့...ဟား...ဟား...ဟား...”

လို့သွေးရှူးသွေးတန်း ရေရွတ်လိုက်တယ်။

ရေတွင်းပျက်ထဲက မပန်းချီရဲ့ကိုယ်ခန္ဓာကတော့ ရေ

စိရူးနက္ခတ်

၆၃

တွင်းရဲ့အောက်ခြေတိုင်အောင် တစ်ဝထက်တစ်ဝ နစ်မြုပ်သွား
တော့တယ်။

၆၄

ကျွန်း

ဆိလ္လာနုကွတ်

၆၅

‘ဒီးတောရွာသူ မပန်းဖြူ ဝေပဉ်၊

တာဆက်ပြန်မလဲ ... ?’

အပိုင်း (၆)

အခိမ်းသေ မပန်းခြံ... .

မပန်းခြံတစ်ယောက် ရေတွင်းပျက်ထဲ ခုန်ချပြီးတဲ့
နောက် ပိုင်း ဇီးတောရွာမှာ အသံမျိုးစုံ ထွက်လာတယ်။

မပန်းခြံကို စာနာသနားတဲ့လူတွေက...

“မပန်းခြံလေး သနားပါတယ်အေ၊ သူ့မှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့
လဲ၊ ငယ်ရွယ်တဲ့လူဆိုတော့ မှားမိတာပေါ့၊ ဒါဟာ သူ့ဌေးချစ်ပြီ

မကောင်းလို့ဖြစ်ရတာ၊ ဒင်းက ကလေးကို မုန့်ပေးကြိုက်တာကိုး၊
မပန်းခြံကလည်း အတွေ့အကြုံမရှိတော့ မှားကြတာပေါ့၊ ငယ်
ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့အေ...ခမျာ...ဦးချစ်မြိုင်မကောင်းလို့အသေဆိုး
ရှာတယ်”

“ဟုတ်ပါအေ ... သူဌေးကတော် လွန်တာပေါ့၊ ကိုယ့်
ယောက်ျားခြံခန့်တက်မှန်းသိရင် နိုင်အောင်ထိန်းပေါ့၊ ယောက်ျား
ကောင်း မောင်းမတစ်ထောင်တဲ့၊ သူကျွေးနိုင်လို့လုပ်တဲ့ကိစ္စပဲ၊
သူဌေးကတော်လုပ်သင့်တာက ယောက်ျားကို အလိမ္မာ နည်း
လေးသုံးပြီး ဖျောင်းဖျရမှာ၊ ခုလို စိတ်နောက်ကိုယ်ပါလုပ်တော့
မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ၊ မပန်းခြံလို ချောမောလှပတဲ့ မိန်း
ကလေးဟာ သက်ကြီးရွယ်အို ဦးချစ်မြိုင်ကြောင့်သေရတာ
တန်တောင်မတန်ဘူးတော့”

လို့မချီတင်ကဲပြောကြတယ်။

မပန်းခြံကို မလိုမုန်းထားပြီး ဝန်တိုတဲ့မိန်းမအချို့
ကတော့...

“ကောင်မ ... သေတာတောင်နည်းသေးတယ်၊ အပျို

လေး ဖြစ်ပြီး သောက်ရှက်မရှိ သူများလင်ကို ပြစ်မှားတာ၊
ဒီကောင်မဟာ ကျောင်းကြီးဖျက်မအေ့၊ မြန်မြန်သေတာ
ရွာသန့်တယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့တော် ... ဦးချစ်မြိုင်နဲ့ မဖြစ်ခင်တုန်းက
လည်း တွဲလိုက်တဲ့ယောက်ျားတွေ၊ ဒင်းအသက်ထက်တောင်
များအုံးမယ်၊ ယောက်ျားတကာကို မာယာနဲ့ထောင်ဖမ်းပြီးချူစား
နေတာအေ့၊ အခုတော့ သေတာတောင် ရိုးရိုးမဟုတ်ဘူး၊ အစိမ်း
သေရတာ”

လို့ဝင်ပြောပြန်တယ်။

ဒီလို...ဒီလိုစကားတွေနဲ့မိန်းမတစ်စုဟာမောင်းမောင်း
ရင်းစကားလက်ဆုံကျနေကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ သူတို့အနားကနေ ဒေါ်အိုစာဟာ ဖြတ်
လျှောက်သွားတယ်။

ဒေါ်အိုစာကိုမြင်တဲ့အခါရွာသူတစ်ယောက်ကလှမ်းခေါ်
လိုက်ရင်း...

“ဒေါ်ကြီး...မပန်းခြံကို ဒီအတိုင်းပဲထားတော့မှာလား၊

ရွာထဲမှာ ပြောနေတဲ့အကြောင်းတွေ ဒေါ်ကြီး ကြားတယ်မဟုတ်လား တစ်ခုခုလုပ်ပါဦး”

လို့ပြောတဲ့အခါ ဒေါ်အိုစာဟာ မျက်နှာမသာမယာနဲ့...

“ကျုပ်သမီးဟာ သိပ်ကဲဆိုးရှာပါတယ်၊ မပန်းချီဟာ မျက်နှာများပေမယ့်ဘယ်ယောက်ျားနဲ့မှလွန်ကျူးတာမရှိခဲ့ပါဘူး၊ ကိုင်းသူဌေးနဲ့ကျမှအင်း...ဒါလည်းသူဝင်ကြွေးပါခဲ့လို့ဖြစ်မှာပါ၊ ကျုပ်အတွက်က တရားနဲ့ဖြေဖို့ကလွဲပြီး ဘာမှ မတတ်နိုင် ပါဘူး၊ အခုပဲ ကျုပ်သမီးအတွက်ရည်စူးတဲ့ ဆွမ်းချိုင့်ပို့ပြီး ရွာဦးကျောင်းကပြန်လာတာ”

လို့ပြောပြီး ဆက်လျှောက်သွားတယ်။

ဒေါ်အိုစာဟာမိမိနေထိုင်ရာတဲအိမ်လေးကိုပြန်လာရင်း မပန်းချီနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်းကိုတွေးနေမိတယ်။

တကယ်တော့ ဒေါ်အိုစာဟာ အထည်ကြီးပျက်တစ်ယောက် ဖြစ်သလို နာမည်အရင်းက ခင်မေကြီးဖြစ်ပြီး ဝန်ထောက်ကတော်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ယောက်ျားဖြစ်သူ ကိုငွေဆိုင်ဟာ ဝန်ထောက်ဘဝက ရပ်နားလိုက်တဲ့အခါ ကုန်ကား

တွေထောင်ပြီးကုန်စည်သယ်ပို့ရေးလုပ်ငန်းကိုလုပ်ကိုင်ခဲ့တယ်။

ကိုငွေဆိုင်ဟာ ကုန်ကားနဲ့အတူလိုက်ပြီး ဒရိုင်ဘာနဲ့ စပါယ်ယာကိုကြီးကြပ်လေ့ရှိတယ်။

ဒေါ်အိုစာဟာ မပန်းချီရဲ့ကိုယ်ဝန်မီးဖွားခါနီးမှာပဲ ကိုငွေဆိုင်ဟာ ဖြို့တက်သွားခဲ့တယ်။

မပန်းချီကိုမွေးဖွားပြီးချိန်မှာပဲ ကြွေးရှင်တွေရောက်လာပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းဖို့ ရာဇသံပေးခဲ့သလို ကုန်ကားဒရိုင်ဘာက တစ်ဆင့်ကားမှောက်ပြီး ကိုငွေဆိုင်ဆုံးတဲ့သတင်းဆိုးကိုပါကြားခဲ့ရတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကင်ပွန်းတပ်ဆရာကြီးက မပန်းချီရဲ့ဇာတာကိုတွက်ချက်ပြီး ဘီလူးနက္ခတ်နဲ့ယှဉ်မွေးသူဖြစ်ကြောင်း ပြောခဲ့တယ်။

ဘီလူးနက္ခတ်နဲ့ယှဉ်မွေးသူဖြစ်တဲ့အတွက် မပန်းချီဟာ မျက်နှာများသူတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး အရှက်တကွဲမဖြစ်ဖို့ သေချာထိန်းသိမ်းရမယ့်အကြောင်းကိုပါ ကင်ပွန်းတပ်ဆရာကြီးက ဟောကြားခဲ့တယ်။

အခု...မပန်းချီဟာ အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်ပြီး
သေဆုံးခဲ့ရပြီ။

ဒါဟာသူ့ရဲ့ကံကြမ္မာကိုနိမိတ်ဖတ်ပေးတဲ့နက္ခတ်ကြောင့်
လား...ရှေးဘဝက အထုံပါလို့လေလား...ဆိုတာ ဒေါ်ဒိုစာဟာ
တွေ့မရအောင် ရှိနေတယ်။

‘ဦးတောရွာမှာ ... ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ ... ?

အပိုင်း (၇)
လူသေပြီ...

မပန်းချီသေဆုံးပြီး ဆယ့်ငါးရက်ပြည့်တဲ့နေ့မှာတော့
ဖီးတောရွာမှာ သတင်းဆိုးတစ်ခုကြားလိုက်ရတယ်။

အဲ့ဒါကတော့ကိုင်းသူဌေးဦးချစ်မြိုင်ရဲမိန်းမဒေါ်တင်တင်
ဥဟာ ရုတ်တရက် သေဆုံးသွားခြင်းဖြစ်ပါတယ်။

ဦးချစ်မြိုင်ရဲဒေါ်မိန်းမတော့လာရောက်သတင်းပေးသူတွေ

စုပုံနေတယ်။

ဦးချစ်မြိုင်ဟာ မိန်းမဖြစ်သူရဲ့ရုပ်အလောင်းကို ဖက်ပြီး..

“အဖြစ်ဆိုးလှသည်လား ဥရယ်၊ ကိုချစ် ဘယ်လိုဖြေရပါ
မလဲ၊ ကိုချစ်ကိုယ်တိုင်ချက်ကျွေးတဲ့ အုန်းထမင်းနဲ့ ဝက်မျှစ်ချဉ်
ကို မြိန်ရည်ယှက်ရည်စားပြီး ကိုချစ်ကို တစ်ယောက်တည်းထား
ခဲ့ပြီလား ဥရဲ့ အီး...ဟီး...ဟီး...”

လို့အော်ဟစ်ရင်း ရှိုက်ကြီးတင်ငိုကြွေးနေတယ်။

ဦးချစ်မြိုင်ရဲ့စကားကြောင့် သူကြီး ဦးမြတ်မောင်က
မျက်လုံးပြူးသွားရင်း...

“ဘာ... အုန်းထမင်းကို ဝက်မျှစ်ချဉ်နဲ့စားတယ် ဟုတ်
လား၊ ဒီလောက်နေပြင်းနေတာ ဒီလိုစားမှတော့ ဒုက္ခများပြီပေါ့၊
ဘုရား... ဘုရား... အစားမတော်တစ်လုပ်ဆိုတာ သိပ်ကြောက်
ဖို့ကောင်းပါလား”

လို့ရေရွတ်လိုက်တယ်။

နာရေးကို သတင်းလာမေးတဲ့ ကာလသားတစ်ချို့ရဲ့

စကားဝိုင်းမှာတော့...

“ကျုပ်ကတော့ သူဌေးကတော်ကို မပန်းချဲ့လိပ်ပြာနတ်
သွားတာလို့ ထင်တယ်ဗျို့၊ မပန်းချဲ့သေရတာ သူ့ကြောင့်ပဲလေ၊
ဒါကြောင့် မကျေနပ်လို့လုပ်တာဖြစ်မယ်”

လို့ချဲ့ကားပြောကြတယ်။

ကာလသားတွေရဲ့စကားဝိုင်းကို ရောက်လာတဲ့မိန်းမ
တစ်စုက..

“ဘာရယ်... မပန်းချဲ့ကြောင့်ဟုတ်လား၊ အမလေး...
ကြောက်စရာကြီးပါလားတော်၊ မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး... ကျုပ်တို့
မှာ ကလေးတွေရှိတယ်၊ အရံအတားလေးတော့ လုပ်မှပဲ”

လို့တစ်ယောက်တစ်မျိုးပြောကြပြန်တယ်။

တစ်ချို့ကလည်း ရေတွင်းပျက်ဆီအပြေးသွားပြီး ကွမ်း
တစ်ရာ၊ ရေတစ်မှတ်တင်ကြတယ်။

အယူသည်းတဲ့လူတွေကတော့ ရေတွင်းပျက်နားမဖြတ်
ဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြတယ်။ စကားတွေကိုကြားလိုက်တဲ့သူကြီးက

“ဟေ့... ဟေ့... အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ မပြောကြနဲ့၊
ဒေါ်တင်တင်ဥသေတာ အစားတစ်လုပ်ကြောင့်ပဲ၊ ဘာပယောဏမှ

မပါဘူး။ နင်တို့ချဲ့ကားတာနဲ့ တစ်ရွာလုံး ဒုက္ခရောက်ကုန်တော့
မယ်”

လို့ လှမ်းပြီး မာန်မဲလိုက်တယ်။ လကွယ်နေဖြစ်တဲ့
အတွက် မြန်မာအယူအရ နေမကူးကောင်းဘူး”

ဒါကြောင့် ဒေါ်တင်တင်ဥရဲအလောင်းကို အားချင်းမြေချ
လိုက်ရတယ်။

ညရောက်တဲ့ အခါ အသုဘအိမ်ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း
ဦးချစ်မြိုင် အိမ်မှာ ဖဲဝိုင်းကြီးကဟီးနေတယ်။

ဖဲရိုက်ရင်း ငြင်းခုံနဲ့ အော်ဟစ်နေကြတဲ့ ကာလသားတစ်စု
ရဲ့အသံက အသုဘအိမ်မှာ ကြီးစိုးနေတယ်။

ဦးချစ်မြိုင်ရဲ့အိမ်ဝိုင်းအတွင်းရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်
မှာတော့ လူတစ်ချို့ဟာ ပဲကြမ်းသုတ်နဲ့ ရေနွေးကြမ်းကို စား
သောက်ရင်း စကားလက်စုံကျနေကြတယ်။

အဲဒီလူတစ်စုကတော့ အစိမ်းသေမပန်းချဲ့ရဲ့အကြောင်း
ကို ပြောနေခြင်းသာဖြစ်တယ်။

အပိုင်း (၈)

အဖြေ...

BURMESE
CLASSIC
.com

ရွာသားတွေ မပန်းချီအကြောင်းကို ပြောဆိုနေချိန်မှာပဲ
သူကြီးဟာ မန်ကျည်းပင်နားရောက်လာပြီး...

“ဟေ့ကောင်... ဖိုးချက်၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေပြန်ပြီ
လဲ၊ မင်းတို့ကောင်တွေ အပြစ်ပေးခံချင်နေပြီထင်တယ်၊ ညနေ
ကလည်း တောင်ပိုင်းက အပူမတို့ နတ်တင်တဲ့ဟာတွေပျံပြီး ရွာ

ထိပ်ဘက်သွားကြတယ်။ ငါနဲ့တွေ့လို့မေးလိုက်တော့မှ ရေတွင်း
ပျက်မှာ နတ်စိမ်းဖြစ်နေတဲ့ မပန်းချိုကို ပသဖို့လို့ပြောတယ်။
အပုမကိုမေးကြည့်တော့ ကိုဖိုးချက်ပြောတာတဲ့၊ မင်းတို့ လူတွေ
ကိုအလကားကြောက်လန့်အောင်လုပ်နေကြတယ်၊ မင်းတို့လုပ်
ရပ်တွေမရပ်လိုက်တော့ငါသူကြီးဘယ်လိုအပြစ်ပေးမလဲဆိုတာ
သိတယ်နော်၊ ရွာမှာရှိ သမျှအိမ်တွေ အားလုံးလိုက်ပြီး
(၇)ရက်တိတိ ရေထမ်းပေးရမယ်၊ မလိုအပ်ဘဲ စကားတွေမချဲ့
ကြနဲ့၊ သွား...သွား...ပြန်ကြတော့...”

လို့မာန်မဲလိုက်တယ်။

သူကြီးဦးမြတ်မောင်ရဲ့စကားကြောင့်ရွာသားဖိုးချက်ဟာ
မကျေမနပ်နဲ့ သူကြီးနားကနေ ထွက်သွားတယ်။

သူ့အပေါင်းဖော်သုံးယောက်ကလည်းဖိုးချက်နောက်ကို
ပြေးလိုက်သွားကြတယ်။

လမ်းရောက်တဲ့အခါ ဖိုးချက်က တောက်ခေါက်လိုက်
ရင်း...

“တောက်...မကျေနပ်ဘူးကွာ၊ သူကြီးကိုလုံးဝမကျေနပ်

ဘူး၊ ငါက နောက်ပြောင်တဲ့အနေနဲ့ အပုမတို့ကို စလိုက်တာပဲ၊
ဒီလောက်ထိ ပြောဖို့မသင့်ပါဘူး၊ စကားပဲကွာ၊ ချဲ့ကားပြောတော့
ရော ဘာဖြစ်လဲ၊ သူ အခွန်ဆောင်ရတာမှ မဟုတ်တာ၊ မလိုအပ်
ပဲလျှောက်ပြီး ပိတ်ပင်နေတယ်”

လို့ရေရှည်လိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ကာလသားဖိုးခွေးက...

“ငါ့အထင်ပြောရရင် အင်း...မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ထဲမှာ
ငါဖတ်ဖူးတယ်ကွ၊ တစ်ချို့လူတွေက သူတို့ရင်ထဲက ကြောက်
စိတ်ကို ဖုံးဖိပြီး ဟန်ဆောင်တတ်တယ်တဲ့ကွ၊ သူကြီးက လူ
ကြောက်ကြီးဖြစ်ရမယ်၊ ဒါကြောင့်...ရေတွင်းပျက်မှာ အစိမ်းသေ
သေရတဲ့ မပန်းချိုနဲ့ပတ်သက်ရင် လုံးဝမကြားရဲဘူး၊ အတော်
သနားစရာကောင်းတဲ့ လူကြီးကွာ”

လို့သူထင်ရာ ဆွဲပြောပြန်တယ်။

ဖိုးခွေးရဲ့စကားကို နောက်တစ်ယောက်ကဝင်ပြီး...

“သူကြီး ဦးမြတ်မောင် ကြောက်တတ်တာတော့ ကျုပ်
အသိပဲဗျို့၊ တစ်ခါက တစ်ဖက်ရွာကို လယ်ကိစ္စနဲ့ သူကြီးနဲ့အတူ

ကျုပ်လိုက်သွားဖူးတယ်။ တစ်ဖက်ရွာက သင်္ချိုင်းကိုလည်းဖြတ်
ရော ဘာပြောကောင်းမလဲ။ သုတ်ခြေတင်ပြီး ပြေးတော့တာပဲ။
ကျုပ်က ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ဖို့ပြောတော့ အရှက်ပြေ ဘာပြော
တယ်မှတ်လဲ။ အပြန်မှောင်မှာစိုးလို့တဲ့ဗျ။ ကံဆိုးချင်တော့ သင်္ချိုင်း
ရဲ့ဟိုဘက်အစပ်ရောက်တော့ အိအီးပါချင်လို့ဆိုပြီး သူကြီးဟာ
ချုံတိုးတော့တယ်။

ကျုပ်လည်း မလှမ်းမကမ်းကနေ သူ့ကို စောင့်နေရတာ
ပေါ့။ သူ့ကိုစွဲပြီးလို့ထမယ်လည်းလုပ်ရောငယ်သံပါတဲ့အသံကြီးနဲ့
ကျုပ်ကို အော်ခေါ်တော့တာပဲ။ ကျုပ်လည်း လန့်ဖျပ်ပြီး သူ့အနား
ကို ပြေးသွားမိတယ်။ အနားရောက်တော့ ဘာပြောတယ်မှတ်
လဲ။ လုပ်ပါဦးကွာ...ငါ့ဖင်ကို သရဲဆွဲထားတယ်။ ဘုရားစာမြန်မြန်
ရွတ်စမ်းပါ" လို့ ကျုပ်ကိုပြောတယ်။

ကျုပ်လည်း အစတော့ တအားလန့်သွားတယ်။ နောက်
တော့ သေချာကြည့်မိတော့မှ သူ့ယုဆိုးစနဲ့ သစ်ကိုင်းငြိပြီး ထမရ
ဖြစ်နေတာ။ ကျုပ်လည်း ရယ်ချင်စိတ်ကို မနည်းထိန်းထားရတာ။
သူကြီးက အဖြစ်မှန်ကို သိသွားတော့မှ ရှက်ရမ်းရမ်းပြီး ငါ...

မကြောက်တတ်ဘူးကွ၊ လန့်ရုံပဲလန့်တာလို့ယောင်ရမ်းပြောတော့
တာပဲ။ အဟဲ...သူကြီးက အဲဒီလို သတ္တိကောင်းတာကွ"

လို့ ပြောပြတယ်။ ဖိုးချက်ကတော့ ဘာစကားမှမဆိုဘဲ
ငြိမ်သက်နေတယ်။

အပိုင်း (၉)
ထူးဆန်းသော နတ်ရုပ် . . .

နေမွန်းလွဲချိန်တစ်ခု...

နွားကျောင်းသားတစ်ယောက်ဟာ နွားအုပ်ကြီးနဲ့အတူ
ရွာထိပ်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ သူဟာ အစိမ်းသေ ရေတွင်းပျက်
ကြီးနားရောက်တော့ မျက်လုံးအစုံပြူးကျယ်သွားပြီး...

“ဟင်...ရေတွင်းဘောင်ပေါ်မှာ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ဝန်းမ

နတ်ရုပ်တစ်ခုပါလား။ ဘယ်သူများ စွန့်ပစ်ထားပါလိမ့်၊ ဟာ... ဒါ... ဒါ... မဟုတ်မှလွဲရော သရဲမ မပန်းချီများ နတ်ရုပ်အယောင် ဆောင်ထားတာလား။ ဒါဟာမကောင်းဆိုးဝါးနတ်ရုပ်ပဲဖြစ်ရမယ်၊ အမလေး... ကယ်တော်မူကြပါဗျ"

လို့ ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်ရင်း ဖနောင့်နဲ့တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ပြေးခဲ့တယ်။

နွားကျောင်းသားရဲ့အော်ဟစ်သံကြောင့် ဇီးတောတစ်ရွာ လုံး အထိတ်တလန့်ဖြစ်ကုန်တယ်။ နွားကျောင်းသားလေးဟာ သူကြီးအိမ်ကို သွေးရှူးသွေးတန်း ပြေးဝင်သွားတယ်။ သူကြီး ဦးမြတ်မောင်ဟာ အိမ်ရှေ့ကပြင်မှာထိုင်ပြီး ဆေးပြင်းလိပ်ဖွာရှိုက်နေရာမှ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး.....

"ဟေ့ကောင်... ခွေးဖြူ ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ မင်းနောက်က ကျားလိုက်လာလို့လား"

လို့ ငေါ့ပြီး မေးလိုက်တယ်။

ခွေးဖြူရဲ့နောက်မှာတော့ ရွာသားတွေပါ အုပ်စုလိုက် ပါလာကြတယ်။

နွားကျောင်းသားလေးက အမောစို့သံကြီးနဲ့...

"ရွာ... ရွာထိပ်မှာ အထူးအဆန်းတွေ ဖြစ်နေပြီဗျို့ သူကြီး သွားကြည့်မှဖြစ်မယ်"

လို့ပြောရင်း နောက်ပြန်လန်ကျပြီး တက်သွားတော့တယ်။

ရွာသားတွေက စကားပြောရင်းတက်သွားတဲ့ နွားကျောင်းသားကို ယပ်ခပ်သူခပ်၊ ခြေချိုးသူချိုးနဲ့ ဗျာများကုန်တယ်။

"ဟာ... ဒီကောင်ပြောရင်းတက်သွားရတယ်လို့၊ ရွာထိပ်မှာ ဘာတွေများဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ ကဲ... စံဖေတို့အုပ်စု ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ကြစမ်း၊ အပုမတို့က ခွေးဖြူကိုစောင့်ကြည့်ပြီး နေခဲ့ကြ"

သူကြီးဟာ ပြောပြောဆိုဆို ရွာသားတစ်ချို့နဲ့ အတူ ရွာထိပ်ကို ထွက်ခဲ့တယ်။

ရွာထိပ်ရောက်တော့ ရေတွင်းပျက်ကြီးရဲ့ဘောင်မှာတင် ထားတဲ့ မိန်းမနတ်ရုပ်တစ်ရုပ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

နတ်ရုပ်က တစ်တောင်လောက်ရှိပြီး ခေါင်းစည်းအနီ၊ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့ အနီရောင်ဝတ်စုံနဲ့ ဖြစ်တယ်။

သူကြီးတို့ဟာ နတ်ရုပ်ကို တအံ့တကြည့်မိရင်း...

“နတ်ရုပ်တစ်ရုပ်ပါလား၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရေတွင်းပျက်
ကို ရောက်နေရတာလဲ၊ ဟေ့ကောင်... စံဖေ ယူပြီး စွန့်လိုက်စမ်း
ကွာ”

လို့ သူကြီးက အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ စံဖေက ခေါင်းမွှေးထောင်မတတ် ကြောက်
လန့်သွားပြီး...

“ဟာ... ကျုပ် မဖယ်ရဲဘူး၊ ဒီရေတွင်းပျက်မှာ မပန်းခြံ
သေခဲ့တာဗျ၊ တော်ကြာ... ကျုပ်ကို တစ်ခုခုလုပ်လိုက်လို့”

လို့ စကားမဆုံးခင်ဘဲ သူကြီးက ဒေါသထွက်သွားပြီး..

“ဟေ့ကောင်... ဖယ်ဆိုဖယ်လိုက်၊ လူသေတာ ဘာဆန်း
လဲ၊ ပန်းခြံမပျာ ရှေ့ဘဝက အထုံပါလာလို့ အဖြစ်ဆိုးနဲ့ သေရရှာ
တာ၊ သေတဲ့လူက မင်းကို ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး၊ ကြာတယ်ကွာ၊
ဖယ်လိုက်စမ်းပါ”

လို့ အော်ငေါက်လိုက်တယ်။ စံဖေဟာ သူကြီးစကားကို
မလွန်ဆန်ဝံ့တာကြောင့် တုန်ယင်တဲ့လက်အစုံနဲ့ လှမ်းယူလိုက်

ပြီး...

“ဒါ... ဒါကြီးကို ဘယ်မှာ သွားစွန့်ရမလဲ သူကြီး”

လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးက စိတ်မရည်ဟန်နဲ့...

“ထားစရာမရှိရင် မင်းအိမ်ယူပြီး ပသလိုက်... သွား...”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ဟာ... မလုပ်ပါနဲ့ သူကြီးရာ၊ ကျုပ်မိန်းမက နတ်ဆို
အယုံ အကြည်ရှိတာမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ရွာထိပ်က ညောင်ပင်မှာပဲ
စွန့်လိုက် မယ်နော်... သူကြီး”

စံဖေရဲ့အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်မှုကြောင့် သူကြီးက...

“ဦးနှောက်မရှိတဲ့အကောင်... ရွံ့ပြောလို့ပြောမှန်း မသိ
ဘူး၊ နတ်ရုပ်ကို သစ်ပင်မှာမစွန့်လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ပို့ချင်သေး
လား၊ သွားကွာ... ညောင်ပင်မှာချိတ်ထားခွဲ”

လို့ ပြောလိုက်ပြန်တယ်။

စံဖေဟာ တစ်ယောက်တည်းမသွားဝံ့တာကြောင့် ရွာ
သားတစ်ယောက်ကို အဖော်ခေါ်ပြီး ညောင်ပင်ရှိရာ ထွက်သွား
တယ်။

သူကြီးဟာ ရွာထဲပြန်ဝင်ခဲ့ရင်း...

“ဘယ်သူကများ နတ်ရုပ်ကို လက်ဆော့ပြီး ရေတွင်း
ဘောင်မှာ တင်ထားသလဲမသိဘူး၊ ဟိုကောင် ခွေးဖြူကလည်း
သတ္တိမဲ့၊ နတ်ရုပ်တွေတာများကြောက်လန့်ပြီး တက်သွားရတယ်
လို့၊ သက်သက်မဲ့ငါ့ကို အလုပ်ရှုပ်အောင်လုပ်တယ်”

လို့တပျစ်တောက်တောက် ရေရွတ်လိုက်တယ်။

နတ်ရုပ်ရဲပြဿနာက ရပ်မသွားဘူး။

ညကိုးနာရီလောက်အချိန်မှာတော့ သူကြီးဦးမြတ်မောင်
ဟာ အိပ်ရာဝင်ဖို့ပြန်လိုက်တယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ...

“အမလေး... ကိုမြတ်မောင်... လုပ်ပါဦးတော့”

ဆိုတဲ့ ဇနီးဖြစ်သူရဲ့အသံကို ကြားလိုက်ရတယ်။

သူကြီးလည်း ရင်ထိတ်သွားပြီး အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ကမန်း
ကတန်းပြေးထွက်ခဲ့တယ်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... မယ်ဆိုင်း၊ ပိုးကောင် (မြွေ) တွေလို့
လားကွ”

သူကြီးရဲ့အမေးကြောင့် ဇနီးဖြစ်သူဟာ ရေအိုးစင်ကို

လက်ညှိုးထိုးရင်း...

“ရေ... ရေအိုးစင်မှာ နတ်ရုပ်ကြီး ဘယ်လိုရောက်နေ
တာလဲ”

လို့အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်တယ်။

သူကြီးဟာ ရေအိုးစင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့
နေ့လည် ရေတွင်းဘောင်မှာတွေ့ရတဲ့ မိန်းမနတ်ရုပ်ဖြစ်နေတာ
တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဒါကြောင့်... အံ့သြမှင်သက်သွားပြီး...

“ဟင်... နတ်ရုပ်က ဘယ်လိုလုပ်ငဲ့အိမ်ရောက်လာတာ
လဲ၊ ဒီည အိမ်ကို ဘယ်သူလာသေးလဲ မယ်ဆိုင်း”

လို့မိန်းမကို လှမ်းမေးလိုက်တယ်။

“ဘယ်သူမှမလာဘူး ကိုရင်ရဲ၊ ကျုပ် ဘုရားဝတ်ပြုဖို့
သောက်တော်ရေလဲတော့ ရေအိုးစင်မှာ ဒီအတိုင်း နတ်ရုပ်ကို
တွေ့ရတာပဲ၊ ရှင် ရေတွင်းပျက်ကြီးက ယူလာတာများလား”

ဇနီးသည်ရဲ့စကားကြောင့် သူကြီးဟာ မျက်လုံးပြူးသွား
ရင်း...

“ဟာ...မင်းကလည်း ငါက ဒါတွေ ယုံတဲ့လူလား၊
နေ့လည်က စံဖေကို ရွာထိပ်ညောင်ပင်မှာ စွန့်ဖို့ခိုင်းလိုက်တာပဲ၊
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နတ်ရုပ်က ငါ့အိမ်ရောက်နေပါလိမ့်”

လို့ ရေရွတ်ပြီး စဉ်းစားလို့မရနိုင်အောင် ရှိနေတယ်။

သူကြီးကတော်ဟာ နတ်ရုပ်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း ကြက်သီး
ဖျန်းကနဲထသွားပြီး...

“အမလေး...ကိုရင်၊ နတ်ရုပ်က ကျုပ်ကို စိုက်ကြည့်နေ
သလိုပဲ၊ ကျုပ်...ကျောချမ်းလာပြီ၊ ကြောက်စရာကြီးတော်”

လို့ အော်ဟစ်လိုက်တဲ့အခါ သူကြီးက မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွား
ရင်း...

“မင်းကလည်း...ငါယူလာတာမဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ ဘယ်
နှခါပြောရမလဲ၊ စံဖေ...စံဖေ...ဒင်းလက်ချက်ပဲဖြစ်မယ်၊
မိုးလင်းမှ တွေ့ကြသေးတာပေါ့ကွာ”

လို့ ကြုံးဝါးလိုက်တော့တယ်။

‘နတ်ရုပ်က

ဘယ်က ရောက်လာတာလဲ?’

အပိုင်း (၁၀)

ဒုတိယအကြိမ် ခွင့်ခိုင်းပြီ . . .

မနက်ရောက်တော့ သူကြီးဟာ စံဖေကိုခေါ်ပြီး...

“စံဖေ... မနေ့က မင်းကို ငါ နတ်ရုပ်စွန့်ပစ်ခိုင်းတယ်
မဟုတ်လား”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါ စံဖေက နားမလည်ဟန်နဲ့...

“ဟုတ်တယ်လေ... သူကြီးစွန့်ပစ်ခိုင်းလို့ညောင်ပင်ကြီး

မှာ သွားစွန့်ပြီးပြီ၊ ကျုပ်နဲ့အတူ ငလုံးတောင်ပါသေးတယ်၊ ဘာ
ဖြစ်လို့လဲ”

လို့မေးလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ သူကြီးက မျက်နှာကြီးရဲသွားပြီး...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... ဟုတ်လား၊ မင်းသိချင်ရင် ငါ့အိမ်ပေါ်
တက်ကြည့်စမ်း”

လို့လေသံမာမာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

စံဖေဟာ သူကြီးရဲ့စကားကြောင့် နားမလည်နိုင်အောင်
ဖြစ်သွားပြီး အိမ်ပေါ်တက်သွားတယ်။

သူကြီးကလည်း စံဖေ့နောက်က လိုက်သွားတယ်။

စံဖေဟာ အိမ်ပေါ်ရောက်တော့ ခေါင်းကိုကုပ်လိုက်
ရင်း...

“အဟဲ... သူကြီးရဲ့အိမ်က သိပ်မပူဘူးနော်၊ အေးနေ
တာပဲ”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးက စံဖေ့ကျောကို “ဘုန်း”
ကနဲ ထုလိုက်ရင်း...

“ခွေးကောင်... မင်းကိုငါ့အိမ်အေးတာပြတာမဟုတ်ဘူး၊
ဟိုမှာကြည့်... ရေအိုးစင်ကို ကြည့်လိုက်စမ်း”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒီအခါမှာ စံဖေဟာ ရေအိုးစင်ကို
ကြည့်ပြီး အထိတ် တလန့် ဖြစ်သွားပြီး...

“ဟင်... နတ်... နတ်ရုပ်ကြီးပါလား၊ ဘယ်... ဘယ်လို
လုပ်ပြီး...”

လို့ပြောစကားမဆုံးခင်ဘဲ သူကြီးက...

“ဘာ... အခုမှ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးလဲ၊ သူကြီးဆိုတာရပ်ရွာ
ကို အုပ်ချုပ်တဲ့လူကွ၊ မင်းတို့ နောက်ပြောင်စရာမဟုတ်ဘူး၊
သူကြီးမြတ်မောင် ဘယ်လိုအပြစ်ပေးတယ်ဆိုတာ မင်းသိတယ်
နော်၊ အပြစ်ပေးခံချင်နေပြီလား”

လို့ ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်လိုက်သည်။

ဒီအခါမှာ စံဖေက အူကြောင်ကြောင်အမူအရာနဲ့...

“ဟုတ်ပါဗျာ... ညောင်ပင်မှာစွန့်ထားတဲ့နတ်ရုပ်က
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူကြီးအိမ် ရောက်နေရတာလဲ၊ ဘယ်ကောင်
လက်ဆော့သွားတာလဲဗျ၊ လက်ဆော့တဲ့ကောင်ကို ဝေခွဲလို့

ဖဒါ်စာ

ကတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ထုရိုက်ပစ်မယ်”

လို့ မျက်နှာလုပ်ပြီး ကျုံးဝါးလိုက်တယ်။

သူကြီးက စံဖေ့ကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားမတတ် စူးစိုက်

ကြည့်လိုက်ပြီး...

“စံဖေဆိုတဲ့ကောင် လက်ချက်ပေါ့ကွ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ စံဖေက ထုံအစွာနဲ့...

“အဲဒီစံဖေဆိုတဲ့ကောင် ဘယ်မှာလဲ၊ သူကြီး မပူနဲ့၊ ကျုပ်
ကိုယ်တိုင်ရှင်းပေးမယ်”

လို့ အားတက်သရော ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီးက ဒေါသထွက်သွားပြီး စံဖေရဲ့ဖင်ကို ဆောင့်ကန်
လိုက်ရင်း...

“ခွေးမသား...ငထုံ...ငအ...နလစိန်းတုံးကောင်၊ စံဖေ
ဆိုတာ မင်းကွ...မင်း...မင်းလို့လူတွေရှိနေသရွေ့ ဇီးတောရွာ
ရဲ့အနာဂတ်က မလွယ်ဘူးဟေ့...”

လို့ အော်ငေါက်လိုက်တော့မှ စံဖေဟာ မျက်လုံးပြူးသွား
ရင်း...

ဆီလူးနက္ခတ်

“ဗျာ...ပြောရက်လိုက်တာ သူကြီးရယ်၊ ကျုပ်မှာ သူကြီး
ခိုင်းလို့သာ ညောင်ပင်သွားပြီး နတ်ရုပ်ကို စွန့်ရတာဗျ၊ နတ်ရုပ်ကို
ညောင်ပင်မှာချိတ်ပြီး ပြန်တောင်လှည့်မကြည့်မိဘူး၊ ကျုပ်...
မလုပ်ပါဘူးဗျာ...တကယ်ပါ”

လို့ အကြောက်အကန် ငြင်းဆန်လိုက်တယ်။

စံဖေရဲ့စကားကြောင့် သူကြီးမြတ်မောင်က...

“ဟေ့ကောင် လျှာမရှည်နဲ့၊ မင်းကိုခိုင်းတဲ့ကိစ္စ မင်းမှာ
တာဝန်ရှိတယ်၊ နတ်ရုပ်က ခြေထောက်ပေါက်ပြီး ငဲ့အိမ်ရောက်
လာစရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ နတ်ရုပ်ကို မင်းယူသွား၊ လူမရှိတဲ့
နေရာ သွားစွန့်ခဲ့”

လို့ ခိုင်းစေပြန်တယ်။

စံဖေဟာ သူကြီးရဲ့စကားကြောင့် မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားရင်း..

“ခိုင်းပြန်ပြီ၊ ကြောက်ပါတယ်ဆိုမှ ဒီနတ်ရုပ်နဲ့ပဲတိုးနေရ
တယ်၊ သေချင်တယ်...သေချင်တယ်”

လို့ တီးတိုးရေရွတ်လိုက်တယ်။

‘နတ်ရုပ်ကို တယ်မှာ ခွင့်အုံးမှာလဲ?’

အပိုင်း (၁၁)

သုဿန်ရှင်မ . . .

ဖီးတောရွာရဲအစွန်အဖျားမှာ သုဿန်တစ်ခုရှိတယ်။
သုဿန်ရဲဒေါင့်တစ်နေရာမှာတော့ နတ်ကွင်းတစ်ခုရှိ
နေတယ်။

အသုဘရှင်တွေဟာ အလောင်းမြေချခါနီးမှာ အဲဒီနတ်
ကွန်းကိုသွားပြီး ဦးတိုက်ရတာ ဖီးတောရွာသားတွေရဲ့အစဉ်

အလာတစ်ခု...။

နတ်ကွင်းမှာဦးတိုက်တဲ့အခါအသုဘရှင်ကသေဆုံးသူ
ရဲ့အမည်နဲ့အသက်ကိုပြောရပြီးသေသူကိုသုဿန်ရှင်မလက်သို့
အပ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သေဆုံးသူအတွက် နေရာတစ်ခုပေး
ရန် တိုင်ကြားရတယ်။

အဲ့ဒီလို တိုင်တည်ပြီးမှ အလောင်းမြေချတဲ့လေ့
ရှိတယ်။

သုဿန်စောင့်နတ်ကွန်းမှာနေစဉ်နံ့သာ...ဆီမီးပသရ
သူကတော့ သုဘရာဇာကြီးဦးသတ္တဖြစ်တယ်။

ဦးသတ္တကတော့ ဇရပ်မှာနေ အသုဘရှင်တွေယူလာတဲ့
စားမြိန်စာထုပ်ကို စားတဲ့လူသား သုဿန်စောင့်...။

ဒီနေ့မနက်မှာတော့ သုဿန်ကို အသုဘလာချတယ်။
သေဆုံးသူက လူငယ်ဖြစ်ပြီး အသုဘရှင်အမျိုးသမီးက အသက်
ကြီးမိန်းမတစ်ယောက်။

ဦးသတ္တဟာ သူ့ဝတ္ထုရားအတိုင်း မြေကျင်းတူးပေးပြီး
ဆေးလိပ်ဖွာရင်းအသုဘကမ္မဌာန်းရှုနေချိန်။

“အမယ်လေးမောင်မောင်ရဲ့ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့အဖြစ်
ဆိုးလှချည်လား။ မောင်မောင်မရှိတဲ့ဘဝမှာ မမက ဘယ်သူနဲ့
နေရမှာလဲ၊ အဟင့်...ဟင့်...ဟင့်...”

အသုဘရှင်မိန်းမကြီးရဲ့ရင်ဘတ်စည်တီးအော်ဟစ်ငိုသံ
ကြောင့် ဦးသတ္တဟာ မျက်လုံးအစုံပြူးသွားတယ်။

သူ့စိတ်မှာသေဆုံးသူဟာ မိန်းမကြီးရဲ့တူသားလိုပဲထင်
ထားတာ။ အခုတော့... မိန်းမကြီးရဲ့ယောက်ျားဖြစ်နေစာယံ။
ဘယ်လိုမှမလိုက်ဖက်ဘူး။ ရုပ်ဆိုးဆိုးမိန်းမကြီးနဲ့ လူငယ်ချော
ချောလေး...။

“အမလေး...မောင်မောင်ရဲ့ မောင်မောင်မရှိတော့ မမ
က ဘယ်သူကို ဟင်းချက်ကျွေးရမှာလဲ၊ ကြက်သားနဲ့ ဒညင်းဆီး
ဟင်းမှ သိပ်ကြိုက်တာဆို၊ တမလွန်မှာ မောင်မောင်စားချင်တာ
တွေ ဘယ်သူ ချက်ကျွေးမှာလဲတော့”

လို့ အော်ဟစ်ငိုပြန်တယ်။

ဦးသတ္တဟာ အဖြစ်သည်းလွန်းတဲ့မိန်းမကြီးကို ကြည့်ရင်း
အမြင်ကတ်ကတ်နဲ့...

“ဒါတော့... မပူနဲ့ဗျ၊ တမလွန်ရောက်သွားပေမယ့် သူ ကြိုက်တဲ့ဟင်းနဲ့ စာမြိန်စာ ထုပ်ပို့လို့ရသေးတယ်”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ မိန်းမကြီးက မျက်ရည်လည်ချွန်း သုဘရာဇာကြီးကို လှည့်ကြည့်ပြီး...

“အမလေး... တော်သေးတာပေါ့၊ မောင်မောင်သိပ် ကြိုက်တဲ့ဟင်းတွေ ချက်ပြီး စာမြိန်စာကို နေ့တိုင်းပို့ပေးမယ်... ဟီး...ဟီး...ဟီး...”

လို့ပြောပြီး ဆက်ငိုပြန်တယ်။

သုဘရာဇာကြီးဟာ မြေဖိုပြီးတဲ့အခါ သူနေထိုင်ရာဇရပ် ပျက်ကိုလျှောက်သွားရင်း...

“လူတွေ...လူတွေ...ငွေကြေးတတ်နိုင်တော့လည်း ချဲ့တားလိုက်ကြတာ၊ သေပြီးတဲ့မသာတောင် နေ့စဉ် ဟင်း ကောင်းချက်ပို့မတဲ့၊ ဟား...ဟား...လူတွေဟာ အတော်ရယ်စရာ ကောင်းပါလားဟေ့”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။

သုဘရာဇာကြီးဟာ ဇရပ်ပျက်မှာထိုင်ရင်း အသုဘပို့သူ

တွေပြန်သွားတဲ့အချိန်ကို စောင့်ဆိုင်းနေတယ်။

လူရှင်းသွားတဲ့အခါ သုဘရာဇာကြီးဟာ မြေပုံအနီး လျှောက်သွားပြီး သေသူအတွက်တင်ထားတဲ့ စာမြိန်စာထုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်တယ်။

ပြီးတော့...ဇရပ်ပျက်ကိုပြန်သွားပြီး အကျအန ထိုင်စား တယ်။

ဒီအချိန်မှာ စံဇေဟာ သချိုင်းထဲကို တိတ်တဆိတ် ဝင် ရောက်လာတယ်။

စံဇေဟာ သချိုင်းတွင်းမှာရှိတဲ့ နတ်ကွန်းနား ချည်းကပ် သွားတယ်။ ပြီးတော့ နတ်ရုပ်ကို နတ်စင်ပေါ်တင်ပြီး အမြန်ပြန် ထွက်ခဲ့တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ...

“ဈို့...မောင်စံဇေ...ဘာလာလုပ်တာလဲကွ”

ဆိုတဲ့သုဘရာဇာကြီးရဲ့အသံကြောင့် စံဇေဟာ ခြေလှမ်း တဲ့သွားပြီး ဦးသတ္တအနီးကို လျှောက်ခဲ့တယ်။

“ဦးသတ္တကြီးတစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားနေတယ်

စာအုပ်

ပေါ့၊ မှန်းစမ်း...ဘာဟင်းလဲ၊ ဟာ...ဟင်းက တယ်ကောင်းပါလားဗျ၊ ဦးသက္ကကြီး ငွေရွှင်နေတယ်ပေါ့”

စံဖေရဲစကားကြောင့် ဦးသက္ကက...

“သုဘရာဇာမှာ ငွေရွှင်စရာလမ်း မရှိဘူးကွ၊ မင်းစားချင် ဝင်စားလေ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ စံဖေက ထမင်းထုပ်ထဲက ဝက်သားတစ်ဖက်ကို နှိုက်စားလိုက်ရင်း...

“ကောင်းလိုက်တဲ့အရသာဗျာ၊ အဟံ...ဝက်သားမစားရတာ ကြာလို့လားမသိဘူး၊ စားလို့သိပ်ကောင်းတယ်၊ ဦးသက္ကကို ဘယ်သူကျွေးတာတုံးဗျ”

လို့ မေးလိုက်မိတယ်။

ဦးသက္ကဟာ စံဖေစကားကို သဘောကျစွာနဲ့ ခေါင်းညိတ် လိုက်ရင်း...

“သုဘရာဇာကို ထမင်းကျွေးတာ မသာကလွဲပြီး ဘယ်သူ ရှိမှာလဲကွ၊ အဲ့ဒါ...အခုလေးတင် မြေမြှုပ်သွားတဲ့ မသာရဲ့ထမင်းထုပ်ကွ”

စာအုပ်

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ စံဖေဟာ ကြက်သီးဖျန်းကနဲ ထသွားပြီး...

“ဗျာ...မသာထမင်းထုပ်...ဟုတ်လား၊ ထို့...စံဖေကြီးဗျာ၊ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းတယ်၊ တော်ကြာ...မသာက သူ့ထမင်းစားလို့ လုပ်လိုက်မှဒုက္ခပဲ၊ ဦးသက္ကကြီးကလည်းဗျာ စားစရာမရှိရင် ကျုပ်အိမ်လာစားစမ်းပါဗျ၊ မသာထမင်းမစားပါနဲ့”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ ဦးသက္ကက ဆေးပြင်းလိပ်ကြီးကို မီးညှို့လိုက်ရင်း...

“လူဟာ သေရင်ပြီးသွားပြီကွ၊ လူတွေက အစဉ်အလာ တစ်ခုအနေနဲ့ လုပ်နေကြတာ၊ သေတဲ့လူက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ထမင်းစားနိုင်မှာလဲ၊ ငါစားလိုက်တော့ အသုဘရှင်တွေတောင် ကုသိုလ်ရသေးတယ်ကွ၊ ငါ...မသာထမင်းစားခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း မနည်းတော့ဘူး၊ အယူမသည်းစမ်းပါနဲ့ကွာ”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ စံဖေဟာ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားပြီး...
“ပြောမရလည်း စားဗျာ၊ မသာမရှိတဲ့ နေ့တွေကျတော့

ဘာစားတုန်း”

လို့ထပ်မေးပြန်တယ်။

ဦးသတ္တက ဆေးပြင်းလိပ်ကို အငွေ့ထောင်းထောင်းထ
အောင်ဖွာလိုက်ရင်း...

“မသာမရှိတော့ အခေါင်းပုတ်လိုက်တာပေါ့ကွ၊ ဒါဆို
ဟောတစ်ယောက်...ဟောတစ်ယောက်ပဲ”

လို့ပြောပြန်တယ်။

“ခင်ဗျားဗျာ...နမိတ်မရှိလိုက်တာ၊ စားစရာမရှိတာနဲ့
အခေါင်းပုတ်ရသလားဗျ၊ အတော် အတ္တကြီးတဲ့လူကြီးပဲ”

စံဖေရဲ့စကားကိုဦးသတ္တက သဘောကျသွားပြီး...

“ဟား...ဟား...ဟား...လူတွေ...လူတွေ...တယ်ခက်
တဲ့လူတွေပဲ၊ ငါက ကျီစားတာပါစံဖေရာ၊ စားစရာမရှိတော့လည်း
ရေသောက်ဗိုက်မှောက်ပြီး အိပ်ပစ်လိုက်တာပေါ့ကွ၊ မင်း
ကလည်း အလကားနေရင်းကြောက်နေပြန်ပြီ”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါစံဖေက...

“တော်ပြီ...ခင်ဗျားနဲ့ စကားပြောနေတာ ကျောချမ်း

တယ်၊ သွားမယ်ဗျာ”

လို့ပြောရင်းလှည့်ထွက်သွားတယ်။

သုဘရာဇာကြီး ဦးသတ္တက စံဖေရဲ့နောက်ကျောကို
ကြည့်ရင်း...

“ကြောက်မနေနဲ့ ကိုယ့်လူ၊ လူဆိုတာ သေမျိုးချည်းပဲ၊
မင်းလည်း တစ်နေ့ မြေကြီးအောက် ရောက်အုံးမှာပဲကွ၊ ဟား...
ဟား...ဟား...”

လို့ပြောပြီး အော်ဟစ်ရယ်မောလိုက်တယ်။

‘ခံပေ . . . ဘာပြစ်အုံးမလဲ’

အပိုင်း (၁၂)
မီးလောင်မှု . . .

ဖီးတောရွာရဲ့ခြောက်ပိုင်းမှာ စာကလေးတွေကိုဖမ်းပြီး
ကြော်ရောင်းတဲ့တဲလေးတစ်လုံးရှိတယ်။

တစ်ရွာလုံးကတော့ အဲ့ဒီတဲကို စာကလေးကြော်တဲလို့
ခေါ်ကြတယ်။

တစ်ညနေမှာတော့ အိမ်ရှင် ကိုရင်ကြီးဟာ ငှက်ပစ်ပြီး
ပြန်လာတယ်။

အိမ်ရောက်တော့ မိန်းမဖြစ်သူနဲ့ ကလေးတွေကိုမတွေ့
ရဘဲ မီးအိမ်လေးထွန်းထားတာ တွေ့ရတယ်။

ကိုရင်ကြီးဟာ လူမရှိဘဲ မီးထွန်းထားတာကြောင့် ဒေါသ
ထွက်သွားပြီး...

“ဟာကွာ... ဒီမိန်းမတော့ ကလေးလက်ဆွဲပြီး အတင်း
လှည့်ပြောနေပြီထင်တယ်၊ လူမရှိဘဲ မီးထွန်းခဲ့တယ်၊ ဉာဏ်မရှိ
တဲ့မိန်းမ၊ မီးလောင်လို့ပြုဖြစ်တော့မှ နေစရာမဲ့နေဦးမယ်”

လို့တပြစ်တောက်တောက်ရေရွတ်ပြီး အိမ်ပေါ်တက်သွား
တယ်။

ကိုရင်ကြီးဟာ မီးအိမ်ဘေးမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့အရာ

ထူးဆန်းတဲ့နတ်ရုပ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဖီးတောတစ်ရွာလုံး
ခြောက်ခြားမှုတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။

တစ်ချို့က နတ်ရုပ်ဟာ ရေတွင်းပျက်မှာ သေဆုံးသွားတဲ့
မပန်းချီရဲ့ခြောက်လှန့်အယောင်ပြမှုလို့ ယူဆကြသလို တစ်ချို့
ကလည်း ရွာကို ဂျိဟ်ဆိုးဝင်နေတာလို့ ထင်ကြေးပေးကြတယ်။

ကြောင့် မျက်လုံးအစုံပြုံးကျယ်သွားပြီး...

“ဟာ...ရွာထဲမှာပြောနေတဲ့မကောင်းဆိုးဝါးနတ်ရုပ်ကြီးပါလား၊ ငါ့...ငါ့အိမ်ရောက်နေပြီ”

လို့အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်လိုက်တယ်။

ကိုရင်ကြီးဟာ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်စိတ်နဲ့အတူနတ်ရုပ်ကို ကောက်ယူပြီး ကိုင်ပေါက်ဖို့ပြင်လိုက်တယ်။

မမျှော်လင့်ဘဲ...နတ်ရုပ်က ရေနံဆီမီးအိမ်ကိုတိုက်မိပြီး မီးအိမ်လဲကျသွားတယ်။

ဟုန်းကန် ထတောက်တဲ့မီးတောက်ကြီးဟာ တဲအိမ်ရဲ့ ဇနီးကိုစွဲပြီး မီးဟုန်းဟုန်းတောက်လောင်သွားတယ်။

“မီးဗျို...မီး...မီး...လုပ်ကြပါဦး၊ အိမ်...မီးလောင်နေပြီ”

ကိုရင်ကြီးရဲ့ကယောင်ချောက်ချားအော်ဟစ်သံကြောင့် မီးတောက်တစ်ရွာလုံး ထိတ်လန့်သွားတယ်။ ရွာသားတွေဟာ မီးစွဲလောင်နေတဲ့ “စာကလေးကြော်တဲ” ကိုကြည့်ရင်း ကြောင်အမ်းနေကြတယ်။

“ဟေ့လူတွေ...လုပ်ကြပါဦးဗျ၊ ဝိုင်းငြိမ်းကြပါဗျ၊ တစ်ရွာလုံးပြာဖြစ်တော့မယ်ဗျ”

ကိုရင်ကြီးရဲ့သွေးရူးသွေးတန်းနဲ့ ကပေါက်တိကပေါက်ချာအော်ဟစ်သံကြောင့် ရွာသားတွေဟာ သတိဝင်ပြီး မီးကိုဝိုင်းဝန်းငြိမ်းသတ်ကြတယ်။

တဲတစ်ခုလုံး ကုန်မှ မီးဆွယ်ကျိုးသွားတယ်။

သူကြီး ဦးမြတ်မောင်အပါအဝင် ရွာသားတွေဟာ မီးလောင်ပြင်မှာ စုပြုံနေကြတယ်။

ကိုရင်ကြီးဟာ မီးလောင်ပုံကို သူကြီးအား ပြောပြလိုက်တယ်။

ကိုရင်ကြီးရဲ့စကား ဆုံးတဲ့အခါ ရွာသားတွေဟာ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားပြီး...

“ရေတွင်းပျက်မှာ စတွေ့ခဲ့တဲ့နတ်ရုပ်ဟာ ကျုပ်တို့ရွာကို ဒုက္ခပေးနေတာ သေချာပြီဗျို့၊ ဘယ်လိုငြိုဟ်ဆိုးကများ ရွာကိုဝင်နောင့်နေလဲ မသိပါဘူးဗျာ”

လို့တစ်ယောက်က ညည်းညူလိုက်တယ်။

သူကြီးမတ်မောင်ကရွာသားရဲစကားကြောင့်မျက်မှောင်
ကြွတ်သွားပြီး...

“နတ်ရုပ်ကို ပထမ ရေတွင်းပျက်ရဲ့ဘောင်ပေါ်မှာ
တွေ့တယ်။ ကျုပ်က စံဖေကိုလွှတ်ပြီး နတ်ရုပ်ကို ရွာထိပ်ညောင်
ပင်ကြီးမှာ စွန့်ခိုင်းခဲ့တယ်။ စံဖေကလည်း ကျုပ်ခိုင်းတဲ့အတိုင်း
ညောင်ပင်မှာ စွန့်ခဲ့တယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညရောက်တော့
နတ်ရုပ်က ကျုပ်အိမ်ကို ရောက်နေတယ်။ ကျုပ်လည်း စံဖေကို
မာန်မဲပြီး နတ်ရုပ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် စွန့်ပစ်ခိုင်းပြန်တယ်။ အခု
နတ်ရုပ်က စာကလေးကြော်တဲကိုရောက်ပြီး မီးလောင်မှုဖြစ်ပွား
ခဲ့တယ်။ ဒီကိစ္စကိုသိတာ ကျုပ်နဲ့စံဖေပဲရှိတယ်။ အဓိက စံဖေပဲ။
စံဖေ...ဟေ့ကောင်...စံဖေ...ဘယ်ရောက်နေလဲကွ”

လို့အော်ဟစ်ခေါ်တယ်။

ဒီအခါမှ စံဖေဟာ လူအုပ်ကြားကနေ မျက်နှာငယ်
ကလေးနဲ့ထွက်လာတယ်။

သူကြီးကစံဖေကိုဒေါသတကြီးကြည့်လိုက်ပြီး...

“နတ်ရုပ်ရဲပြဿနာရွာမှာကြီးနေပြီကွ။ မင်းကိုလူမရှိတဲ့

နေရာစွန့်ပစ်ခိုင်းတာ၊ ဘာလို့စာကလေးကြော်တဲကိုနတ်ရုပ်က
ရောက်နေရတာလဲ၊ ဒါဟာ မင်းလက်ချက်ပဲ”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါစံဖေဟာအကြီးအကျယ်မျက်နှာ
ပျက်သွားပြီး...

“သူ...သူကြီးကလူမရှိတဲ့နေရာစွန့်ပါဆိုလို့ ကျုပ်လည်း
နတ်ရုပ်ကို ရွာပြင်သုဿန်မှာ သွားစွန့်ခဲ့တယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး
ရွာထဲပြန်ရောက်သလဲဆိုတာမသိဘူး။ ကျုပ်လက်ချက်မဟုတ်ရ
ပါဘူးသူကြီး”

လို့အကြောက်အကန်ငြင်းဆန်တယ်။

ရွာသားတွေဟာစံဖေကိုမကျေမနပ်ဝိုင်းကြည့်ကြပြီး...

“တစ်ရွာလုံး နတ်ရုပ်တစ်ရုပ်ကြောင့် ကြောက်လန့်ပြီး
ဒုက္ခရောက်အောင် မင်းလုပ်နေတာလား... စံဖေ၊ မင်း သာ
သုဿန်မှာစွန့်ပစ်ခဲ့ရင် နတ်ရုပ်ကခြေထောက်ပေါက်ပြီးရောက်
လာတာလားကွ။ မင်းလက်ချက်ဆိုတာထင်ရှားနေတယ်”

လို့တစ်ယောက်ကပြောပြန်တယ်။

သူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေနဲ့ စွပ်စွဲချက်ကြောင့် စံဖေဟာ

အကြီးအကျယ် စိတ်ညစ်သွားတယ်။

သူကြီးရဲ့စေခိုင်းမှုကြောင့် လူမရှိတဲ့နေရာဖြစ်တဲ့ သင်္ချိုင်း
မှာသွားပြီး နတ်ရုပ်ကို စွန့်ပစ်ပြီးပြီ။

သင်္ချိုင်းက နတ်ကွန်းမှာ နတ်ရုပ်ကို တင်ပြီး ပြန်မယ်လုပ်
တော့ သုဘရာဇာကြီးလှမ်းခေါ်တာကြောင့် မသာထမင်းတောင်
စားခဲ့သေးတယ်။

သူ နတ်ရုပ်ထားတာကို သုဘရာဇာကြီး မသိပေမယ့်
သုဘရာဇာကြီးက နတ်ကွန်းမှာ အမြဲ အမွှေးတိုင်ထွန်းနေတဲ့သူ
တစ်ယောက်။

သုဘရာဇာကြီး အမွှေးတိုင်ထွန်းတဲ့အခါတော့ နတ်ရုပ်
ကိုတွေ့မှာပဲ။

စံဇောဟာ ခေါင်းထဲ တစ်စုံတစ်ခုကို တွေးလိုက်မိပြီး...

“ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကိုပိုင်းပြီးစွပ်စွဲမနေနဲ့၊ ကျုပ်... နတ်ရုပ်
ကို သင်္ချိုင်းမှာ စွန့်ပစ်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ။ သင်္ချိုင်းထဲက သုဿန်ရှင်မ
နတ်ကွင်းမှာ တင်ခဲ့တာ၊ ကျုပ်အထင်တော့ နတ်ရုပ်ကို စာ
ကလေးကြော်တဲ့မှာ ထားတဲ့လူဟာ သုဘရာဇာကြီး ဦးသတ္တပဲ

ဖြစ်ရမယ်”

လို့ တထစ်ချ ပြောလိုက်တဲ့အခါ သူကြီးဟာ မျက်မှောင်
ကြုတ်သွားပြီး...

“နတ်ရုပ်ဟာ အသက်မဲ့တဲ့ရုပ်ထုတစ်ခုဖြစ်နေပေမယ့်
နတ်ရုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး ထူးခြားတဲ့တိုက်ဆိုင်မှုတွေ ရှိနေပြီ။ စာ
ကလေးကြော်တဲ့မီးလောင်ခြင်းဟာ နတ်ရုပ်ရဲ့အစွမ်းအစကြောင့်
မဟုတ်ဘူး။ ကိုရင်ကြီးဟာ နတ်ရုပ်ကို မြင်ပြီး အကြောက်
လွန်မှုကြောင့် မထင်မှတ်ဘဲ မီးလောင်မှုဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ တကယ်
တော့ သစ်သားရုပ်ထုတစ်ခုဟာ လူကို ဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ လူ
တွေ ပြောနေတဲ့ အစိမ်းသေပန်းချဲ့ရဲ့ ခြောက်လှန့်မှုဆိုတာ ကျုပ်
မယုံဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နတ်ရုပ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စကို ကျုပ် စိတ်
ဝင်စားတယ်။ ကဲ... သင်္ချိုင်းကိုသွားပြီး စုံစမ်းရအောင်”

လို့ ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ရွာသားတစ်ယောက်က မျက်လုံးပြူးမျက်
ဆန်ပြူးနဲ့ သူကြီးရဲ့ရာပြေးလာတယ်။

“သူကြီး... သူကြီး... သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်၊ ကိုရင်

ကြီးရဲ့တဲတစ်ခုလုံး မီးလောင်ပေမယ့် နတ်ရုပ်ကို မီးမစွဲဘူးလို့
မီးလောင်ပြင်မှ ဒီအတိုင်းရှိနေတယ်”

အသံကြောင့်လူအားလုံး “ဟင်” ကနဲဖြစ်သွားကြတယ်။
လူအုပ်ကြီး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားပြီး မီးလောင်ပြင်ကို ပြေးကြည့်
ကြတယ်။

မီးလောင်ပြင်ရဲ့ပြာပုံကြားမှာ မတ်မတ်ကြီးရပ်နေတဲ့
နတ်ရုပ်ကြီး...။

သူတို့အားလုံး ကြည့်နေရင်းက ကြက်သီးဖျန်းဖျန်း
ထသွားတယ်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နတ်ရုပ်ရဲ့စူးရှတဲ့မျက်လုံးအစုံ
ဟာ သူတို့ကို အစိမ်းလိုက်ဝါးစားမတတ် စိုက်ကြည့်နေသလို
ခံစားလိုက်ရလို့ပါပဲ။

‘နတ်ရုပ်မှာ အစွမ်းရှိနေတာလား...’

အပိုင်း (၁၃)

သင်္ချိုင်းသို့ . . .

ရုတ်တရက် သူတို့ရဲ့နောက်ကနေ အုပ်မိုးလာတဲ့ အရိပ်
မည်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

ရွာသားတွေဟာ ပြိုင်တူ နောက်လှည့်ကြည့်တယ်။
မားမားကြီးရပ်နေတဲ့ အရိပ်မည်းကြီးကို မြင်လိုက်ကြပြီး...

“အမလေးဗျ...သရဲ...သရဲ...”

လို့ပြိုင်တူအော်ဟစ်ကြတယ်။

အရိပ်မည်းကြီးက သူကြီးရှိရာ လျှောက်သွားပြီး...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ သူကြီးရဲ့ လူတွေများလှချည်လား။
သူကြီးရဲ့ ရွာသားတွေကတော့ အာဂသတ္တိပဲ။ အရိပ်မြင်တာနဲ့
သရဲထင်ကြတယ်”

လို့ပြောပြီး ကိုယ်မှာခြုံထားတဲ့ စောင်ကြီးကို ဖယ်ရှား
လိုက်တယ်။

သူကြီးက ဦးသတ္တကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကျုပ်က နတ်ရုပ်တစ်ခု မောင်စံဖေ့ကို စွန့်ပစ်ခိုင်းခဲ့
တယ်။ စံဖေက ဒီသင်္ချိုင်းမှာ နတ်ရုပ်ကို လာစွန့်ခဲ့တယ်လို့ ပြော
တယ်။ အခု နတ်ရုပ်က ရွာထဲပြန်ရောက်နေပြီ။ အဲ့ဒါ ခင်ဗျား

သူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေဟာ မီးတုတ်ကို ယ်စီကိုင်ပြီး
သင်္ချိုင်းရှိရာ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

သင်္ချိုင်းရောက်တော့ သုဘရာဇာကြီးနေထိုင်တဲ့ ဇရပ်
ပျက်မှာ မီးရောင်မှိန်မှိန်လေး လင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ သူကြီး
တို့လူစု ဇရပ်ပျက်နားရောက်တော့ ဇရပ်ပေါ်မှာ လူမရှိဘူး။

သလား”

လို့မေးလိုက်တဲ့အခါဦးသက္ကကတအံ့တသြဟန်နဲ့...

“တစ်နေ့ကတော့ စံဖေ သချိုင်းထဲလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့လက်မှာ ဘာမှမပါဘူး။ ကျုပ်နဲ့ စကားအကြာကြီး ပြောပြီး မသားထမင်းတောင်စားသွားသေးတယ်။ ကျုပ်ရှိတဲ့ဒီသချိုင်းမှာ တော့ဘာနတ်ရုပ်မှမတွေ့ဘူး။ နတ်ကွန်းမှာလည်း သုဿန်ရှင်မ ရဲ့ရုပ်ထုပဲရှိပါတယ်ဗျာ”

လို့ပြောတယ်။

သုဘရာဇာကြီးရဲ့စကားကြောင့်သူကြီးကဒေါသတကြီး အမူအရာနဲ့စံဖေကိုကြည့်လိုက်ရင်း...

“ခွေးကောင်... ငါက လူမရှိတဲ့နေရာ ခွန်ခိုင်တာကို၊ စာကလေးကြော်တဲမှာ နတ်ရုပ်ကို သွားထားခဲ့တယ်ပေါ့။ မနက် ဖြန်ကစပြီး (၇)ရက်တိတိ ထိပ်တုံးစာပဲ”

လို့အမိန့်ချလိုက်တဲ့အခါစံဖေဟာ အထိတ်တလန့်ဖြစ် သွားပြီး...

“မ... မလုပ်ပါနဲ့ သူကြီးရာ၊ ကျုပ်... တကယ်ပဲ နတ်ရုပ်

ကို သချိုင်းမှာ စွန့်ပစ်ခဲ့တာပါ။ ကယ်ကြပါဦး အရပ်ကတို့ရဲ့ စံဖေ ... ဘာမှမလုပ်ရပါဘူးဗျ”

လို့အော်ဟစ်ရင်း တဟီးဟီးငိုချလိုက်တယ်။

သူကြီးက စံဖေရဲ့တင်ပါးကိုစောင့်ကန်လိုက်ရင်း...

“တိတ်စမ်း... ကျက်သရေမရှိ ငိုမနေနဲ့၊ မင်းကိုတော့ အပြစ်ပေးပြီးပြီ၊ တစ်ရွာလုံးကို ချောက်ချားအောင်လုပ်နေတဲ့ နတ်ရုပ်ကိုကိစ္စပြတ်အောင်လုပ်ရမယ်၊ ကဲ... အားလုံးရွာထဲပြန် ကြမယ်ဟေ့”

သူကြီးရဲ့စကားကြောင့်ရွာသားတွေဟာ...

“ဘာလုပ်မလို့လဲ သူကြီး”

လို့ဖြိုင်တူမေးလိုက်မိတယ်။

ဒီအခါ သူကြီးက ရွာသားတွေရဲ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့် လိုက်ပြီး...

“အဲဒီအရပ်ကိုမီးမြှောက်ပစ်မလို့ကွ၊ သစ်သားနဲ့လုပ်ထား တဲ့ နတ်ရုပ်ပဲ၊ မီးစွဲရင် လောင်သွားမှာပဲ၊ ကြာတယ်ကွာ... သွား ကြမယ်”

လို့ပြောလိုက်တဲ့အခါ ရွာသားတစ်ယောက်က...

“ဖြစ်ပါ့မလားသူကြီးရာ...နတ်ရုပ်က တစ္ဆေပူးနေတာ
နော်၊ ကိုရင်ကြီးတဲ မီးလောင်တာတောင် သူ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

လို့ပြောပြန်တယ်။

သူကြီးက မျက်နှာနီရဲလျက်...

“နတ်ရုပ်က မင်းကြီးတော်မို့ အစွမ်းရှိရမှာလား၊ မင်းတို့
လို ချွဲကားတဲ့လူတွေကြောင့် ပြဿနာတွေ ပိုကြီးနေတာ၊ ငါ့ရှိပြ
မယ်၊ မင်းတို့ကြည့်နေ...”

လို့ ရွာသားကို လက်ညှိုးထိုးပြောပြီး ခြေလှမ်းကျဲကြီးနဲ့
ထွက်သွားတော့တယ်။

သုဘရာဇာကြီး ဦးသက္ကဟာ ရွာလူအုပ်ကြီးရဲ့ နောက်
ကျောက်ကို ငေးကြည့်ရင်း...

“ဪ...လူတွေ...လူတွေပြဿနာကိုမီးခွက်ထွန်းတဲ့
လူတွေပဲ၊ လူတွေအားလုံးတစ်ယောက်တစ်ယောက်မျိုးစီရှာနေကြပါလား”

လို့ ရေရွတ်ပြီး ရယ်မောလိုက်တော့တယ်။

‘မီးရှိရင် တာဖြစ်မလဲ...’

၁၃၄

မရှိစွာ

ဆီလူးနုကွက်

၁၃၅

အပိုင်း (၁၄)

မီးရှို့ပွဲ . . .

ရွာသားတွေဟာ ညတွင်းချင်းပဲ သူကြီးအမိန့်နဲ့ ကွင်းပြင်
တစ်ခုမှာ မီးပုံကြီးဖိုလိုက်တယ်။

မီးပုံကြီးမီးရဲရဲတောက်ချိန်မှာတော့ သူကြီးဟာ ဒေါသတ
ကြီးအမူအရာနဲ့...

“ငါ့ကို စိတ်ရှုပ်အောင်လုပ်တဲ့ ရုပ်ထု၊ အနိစ္စသဘောနဲ့

ကိစ္စချောပေတော့၊ ကဲ... သွားပေရော့”

လို့ကြုံးဝါးလိုက်တယ်။

ပြီးတော့... သစ်သားနတ်ရုပ်ကို မီးပုံကြီးထဲ ပစ်ထည့်
လိုက်တယ်။

ရွာသားတွေဟာ မီးစွဲလောင်နေတဲ့ နတ်ရုပ်ကို ပိုင်းအုံ
ကြည့်ပြီး...

“ဟာ... ဒီတစ်ခါတော့ နတ်ရုပ်ကြီးတကာယ်ကို မီးစွဲသွား
ပြီဟေ့၊ တစ်ရွာလုံး ဘာမှန်းညာမှန်းမသိဘဲ ကြောက်လန့်နေရတဲ့
ဘဝက ကျွတ်ပြီဗျို့”

လို့အော်ဟစ်လိုက်ကြတယ်။

မီးပုံကြီးမီးငြိမ်းသွားချိန်မှာတော့ သူကြီးဟာ ပြာအတိပြီး
နေတဲ့ မီးပုံကိုကြည့်ပြီး...

“ကဲ... ပြဿနာတစ်ခုတော့ ပြီးသွားပြီ၊ အားလုံး... ပြန်
ကြမယ်ဟေ့”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီးနဲ့ ရွာသားတွေဟာ နတ်ရုပ်ကိစ္စ ရှင်းသွားတဲ့

အတွက် စိတ်အေးသွားပြီး အိမ်ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်ရောက်တော့ သူ့ကြီးကတော်ရဲ့..

“အမလေးတော့...ကိုမြတ်မောင်...ကိုမြတ်မောင်...

လာပါဦး”

ဆိုတဲ့အသံကြီးကို အထိတ်တလန့် ကြားလိုက်ရတယ်။

အောင်ဟစ်သံကြောင့် သူ့ကြီးဟာ အိပ်မုန်စုန်ဖွားနဲ့ ခြံထဲ

ပြေးဆင်းလာတယ်။

ပဲခူးမယ်တော်စင်ရှေ့မှာ လဲကျနေတဲ့ မိန်းမဖြစ်သူကို

တွေ့တော့ ရင်ထိတ်သွားပြီး...

“ဟဲ့...ဟဲ့...မိန်းမ...မိန်းမ...ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

လို့ ရေရွတ်ပြီး ပြေးပွေ့လိုက်တယ်။

“လာကြပါဦးဟ...ငါ့မိန်းမ...ဘာဖြစ်သွားလဲမသိဘူး။

လုပ်ကြပါဦး”

သူ့ကြီးရဲ့အော်သံကြောင့် ရွာသားတွေဟာ ကမူးရှူးထိုး

ပြေးလာကြပြီး...

“ဟာ... သူ့ကြီးကတော်... ဘာဖြစ်တာလဲ...”

ဘာဖြစ်တာလဲ”

လို့ဝိုင်းမေးရင်း သတိပြန်လည်အောင် လုပ်ပေးကြတယ်။

အတန်ကြာတော့မှ သူ့ကြီးကတော်ဟာ သတိလည်လာတယ်။

“မိန်းမရယ်... ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲကွာ၊ မတည့်တာတွေ

စားလို့ သွေးတိုးပြီး မူးလဲပြန်ပြီမဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့် မင်းကို

အစားမရမ်းဖို့ပြောတာပေါ့”

သူ့ကြီးရဲ့စကားကြောင့် သူ့ကြီးကတော်ဟာ အထိတ်

တလန့်ခေါင်းခါရမ်းလိုက်ရင်း...

“ကျုပ်တို့ရွာတော့ ကပ်ဆိုးဆိုက်နေပြီ၊ ဟို...ဟိုမှာ...

ကြည့်ကြပါဦး”

လို့ နတ်စင်ကို လက်ညှိုးထိုးပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာတော့ ပဲခူးမယ်တော်နတ်ရုပ်နေရာမှာ ရောက်

နေတဲ့ ခေါင်းပေါင်းနီစနဲ့ နတ်ရုပ်ကို တွေ့လိုက်ရတယ်။

သူ့ကြီးနဲ့ရွာသားတွေဟာ “ဟာ” ကနဲဖြစ်သွားပြီး အကြီး

အကျယ် တုန်လှုပ်သွားကြတယ်။

သူ့ကြီးက နတ်ရုပ်ကိုစူးစိုက်ကြည့်ရင်း...

“အင်း...ထူးတော့ထူးနေပြီ၊ နတ်ရုပ်ကို ငါကိုယ်တိုင် မီး
 ရှို့ခဲ့တယ်၊ တစ်ရွာလုံးလည်း မျက်မြင်တွေ့ခဲ့ရတာပဲ၊ အခုနတ်ရုပ်
 ကြီးက ပဲခူးမယ်တော်စင်ကို ရောက်နေတယ်၊ ပြီးတော့ နတ်စင်
 က ပဲခူးမယ်တော်နတ်ရုပ်လည်း မရှိတော့ဘူး၊ တွေးစရာတော့
 ကောင်းနေပြီ”

လို့ ရေရွတ်လိုက်တဲ့အခါ...

“ကျုပ်အထင်တော့ ပဲခူးမယ်တော်နဲ့ နတ်စိမ်းရုပ်နဲ့က
 သူတို့အချင်းချင်းညှိပြီး နေရာလဲလိုက်တာထင်တယ်”

လို့ရွာသားတစ်ယောက်က အူကြောင်ကြောင်နိုင်စွာဝင်
 ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီးက ရွာသားရဲစကားကို ဂရုမစိုက်ပဲ မျက်မှောင်
 ကြွတ်စဉ်းစားနေတယ်။

အတန်ကြာတော့မှ...

“ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့ ရေထဲမျောပစ်မယ်၊ ရွာထိပ်က
 ချောင်းကို သွားကြရအောင်”

လို့ဆော်သြပြီး ရှေ့ကနေထွက်သွားတယ်။

ရွာသားတွေလည်း မျက်နှာမသာယာနဲ့ သူကြီးနောက်
 ကိုလိုက်ခဲ့ကြတယ်။

သူကြီးဦးမြတ်မောင်ဟာ နတ်ရုပ်ကို ကျစ်နေအောင်
 ကိုင်ပြီး ချောင်းရှိရာ ထွက်ခဲ့တယ်။

ရွာသားတွေရဲရင့်ထဲမှာတော့ နတ်ရုပ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
 ချောက်ချားစိတ်ကြီးက ကြီးစိုးနေပြီ။

ချောင်းစပ်ရောက်တဲ့အခါ သူကြီးက နတ်ရုပ်ကိုကိုင်
 မြှောက်လိုက်ရင်း...

“ကဲ... ဒီတစ်ခါတော့ ရေထဲမျောလိုက်ပြီ၊ သွားပေတော့”
 လို့ ရေရွတ်ပြီး နတ်ရုပ်ကို အရှိန်နဲ့ ရေထဲပစ်ထည့်လိုက်
 တယ်။

ခေါင်းပေါင်းစအနီနဲ့ မိန်းမနတ်ရုပ်လေးဟာ ရေထဲမှာ
 မြုပ်ချည်ပေါ်ချည်နဲ့ မျောပါသွားတော့တယ်။

သူကြီးဟာ သက်မောချရင်း ရွာဘက်ပြန်ထွက်ခဲ့တယ်။
 ရွာသားတွေကလည်း နတ်ရုပ်ကို ရေထဲမျောလိုက်

ပေမယ့် ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ တွေးပြီး ရင်ထိတ်နေကြတယ်။

နတ်ရုပ်တစ်ရုပ်အတွက်ကြောင့် ဇီးတောရွာသားတွေ
ဟာ အလုပ်အကိုင်တွေပျက်ပြားပြီး စိတ်ဆင်းရဲနေကြရတယ်။

လူတစ်ချို့က ရေတွင်းပျက်မှာသေခဲ့တဲ့ မပန်းချီဟာ ရွာ
ကိုစိတ်နာပြီး ခြောက်လှန့်တယ်လို့ ထင်ကြတယ်။

သူကြီးဦးမြတ်မောင်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘယ်လိုလုပ်လုပ်
ပြန်ရောက်လာတဲ့ နတ်ရုပ်ကြောင့် စိတ်ထောင်းကိုယ်ကြေ ဖြစ်ပြီး
အိပ်ရာထဲလဲနေပြီ။

သူကြီးရဲ့နေအိမ်မှာ လာရောက်သတင်းမေးသူတွေနဲ့
စည်ကားနေတယ်။

ရွာသားတွေဟာ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ သူကြီးကို ကြည့်ရင်း
စိတ်မကောင်းကြီးစွာ ဖြစ်နေကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ ပဲပြုတ်သည်ဒေါ်ကလေးမဟာ သူကြီးအိမ်
ကို အူလျားဖားလျား ပြေးတက်လာရင်း...

“သူကြီး...သူကြီး...လုပ်ပါဦးတော့...ကျုပ်ရဲကြက်မြဲ
ထဲမှာ နတ်ရုပ်ကြီးရောက်နေပြီ၊ ပြီးတော့ ကြက်တွေလည်း သေ
နေတယ်”

လို့ပြောလာတယ်။
ဒေါ်ကလေးမရဲ့ စကားကြောင့် ရွာသားတွေဟာ
ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားကြတယ်။

သူကြီးဦးမြတ်မောင်ဟာ အိပ်ရာထက်က “ဝုန်း” ကနဲ
ထလိုက်ရင်း...

“တောက်... မိစ္ဆာရုပ်က ရွာကို ဒုက္ခပေးလှချည်လာ
ငါ...ငါ...”

လို့ စကားမဆုံးခင်ဘဲ အိပ်ရာထဲ ဝိုင်းကနဲလဲကျသွား
တယ်။

သူကြီးကတော်ဟာ မျက်လုံးပြာဝေသွားပြီး ...
“ကိုမြတ်မောင်...ကိုမြတ်မောင်...သတိထားပါ”

လို့ အော်ဟစ်ရင်း ယောက်ျားကို ပြေးပွေ့လိုက်တယ်။
ရွာသားအားလုံး စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ သူကြီးနားကိုဝိုင်းအုံလာ

ကြတယ်။
ဆေးဆရာကြီးက မျက်နှာမသာမယာနဲ့ ခေါင်းကို ခါရင်း

လိုက်တယ်။

“သူကြီး...ဆုံးပြီ၊ ရုတ်တရက် နှလုံးရပ်ပြီးသေဆုံးရတာ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

သူကြီးကတော်ဟာဆေးဆရာရဲ့စကားကြောင့်နေ့ခေါင်

ခေါင် မိုးကြိုးပစ်ချသလို ခံစားလိုက်ရပြီး...

“အမလေး...ကိုမြတ်မောင်ရဲ့ ကျုပ်ကိုထားရပ်ပြီလား”

လို့အော်ဟစ်ပြီး ရှိုက်ကြီးတင် ငိုချလိုက်တယ်။

ရွာသားတွေဟာ သူကြီးဦးမြတ်မောင်ရဲ့အသက်ကင်းမဲ့

နေတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကိုကြည့်ရင်း မျက်ရည်စို့မိကြတယ်။

တစ်ချို့ရွာသူမိန်းမကြီးတွေက စိတ်မထိန်းနိုင်ဘဲ...

“အမလေး...သူကြီးရဲ့...သူကြီးမရှိတော့ ရွာဆူသတဲ့၊

ရွာသားတွေအပေါ် စေတနာသိပ်ထားတဲ့ သူကြီး၊ ရွာအကျိုး

အတွက်ဆို အမြဲတမ်း ကိုယ်ကျိုးမဖက် ဆောင်ရွက်တဲ့သူကြီး၊

ရွာသားတွေရှေ့ကနေ ရပ်ပြီး ပြဿနာပေါင်းစုံကို ဖြေရှင်းပေးခဲ့

တဲ့သူကြီး၊ ကျုပ်တို့တစ်ရွာလုံးတော့ ရေနည်းငါးတွေ ဖြစ်ကုန်ပါပြီ

တော့”

လို့ရင်ဘတ်ထုပြီး ငိုချင်းချပြန်တယ်။

ခဏကြာတော့ ရွာသားတွေဟာ သူကြီးရဲ့အလောင်းကို

အိမ်အပြင်ထုတ်လိုက်ကြတယ်။

ဒီအချိန်မှာပဲ အယူသည်းတဲ့ ရွာသားတစ်ချို့က တစ်စခန်း

ထပြီး...

“သူကြီးသေရတာ တစ္ဆေရပ်ကြောင့်ဗျ၊ ကျုပ်အစတည်း

က ထင်သားပဲ၊ သူကြီးက တစ္ဆေရပ်ကို အကြိမ်ကြိမ် စွန့်ပစ်နေ

တာကိုး၊ ခုတော့...ဟိုက အသက်ကိုနှုတ်သွားပြီ”

လို့ပြောလိုက်တယ်။

ဒီအခါမှာ နောက်တစ်ယောက်က ...

“ကျုပ်တို့ရွာမှာ ခဝါသည်သမီးမပန်းချဲ့သေပြီးကတည်း

က ဂြိုဟ်ဆိုးဝင်နေတာ”

လို့ပြောသလို...

အသက်ကြီးတဲ့ အဘွားကြီးတစ်ယောက်ကလည်း...

“ကျုပ်တို့ ဇီးတောရွာမှာနေလာတာ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ်

ကျော်နေပြီ၊ ဒီလိုမျိုး ဒီတစ်ခါပဲ ကြုံဖူးသေးတယ်၊ မမြင်ရတဲ့ လူ

လောကသားတွေမှာ အစွမ်းရှိသလို နတ်ရုပ်တွေမှာလည်း အစွမ်း

ရှိတယ်တော့၊ သူကြီးက အကြိမ်ကြိမ်စွန့်ပစ်တော့ ဟိုက ကိုင်ပြီ
ပေါ့၊ နတ်ကိုင်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး၊ မယုံကြည်ရင်နေ စော်ကားလို့
မရဘူး”

လို့ဝင်ပြောပြန်တယ်။

အဲဒီညမှာတော့ရွာသားတွေဟာ သူကြီးအိမ်မှာ ကုလား
ဖျဉ်းထိုးသူထိုး၊ အတင်းပြောသူပြောနဲ့ စုရုံးနေကြတယ်။

‘သူကြီးသေပြီ... ဘာဆက်ပြန်လေ? ...’

✽

၁၄၈

မအိမ်

ဆီလူးနုကွတ်

၁၄၉

အပိုင်း (၁၅)

သူကြီးရဲ့ အသုတ . . .

ဒေါ်ကလေးမရဲကြက်ခြံကို ဘယ်သူမှမသွားဝံ့ကြဘူး....။

နတ်ရုပ်ကိုစွန့်ပစ်ဖို့လည်း ဘယ်သူမှ မကြိုးစားရဲဘူး။

ဒါကြောင့်ခေါင်းပေါင်းအနီစနွဲ့မိန်းမနတ်ရုပ်ဟာ ကြက်ခြံ

ထဲမှာ ဒီအတိုင်းရှိနေတယ်။

သူကြီးအလောင်းကိုမြေချတဲ့အချိန်မှာတော့ တစ်ရွာလုံး

ဟာ ဝမ်းနည်းခြင်းအထိမ်းအမှတ်နဲ့ ပန်းစည်းကိုယ်စီကိုယ်ပြီး

သင်္ချိုင်းကို ရောက်လာကြတယ်။

သူကြီးကတော်ကြီးက ယောက်ျားဖြစ်သူရဲရင့်အလောင်း

ကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ကြည့်ပြီး...

“ကိုမြတ်မောင်ရယ်...အခုတော့ရှင်အရင်သွားနှင့်ပါအံ့။

ကျွန်မလည်း တစ်ချိန်မှာ ရှင်နောက်လိုက်ရမှာပါ။ ရှင်သိပ်ပြီး

သံယောဇဉ်ကြီးလွန်းတဲ့ ရှင်ရဲရွာသားတွေ၊ သူတို့အားလုံး ရှင်ရဲ

နောက်ဆုံးခရီးမှာ လိုက်ပါကြတာ၊ ရှင်...တမလွန်က မြင်နိုင်ပါ

စေရှင်”

လို့ရေရွတ်ရင်း ရှိုက်ကြီးတငင် ငိုချလိုက်တယ်။

ရွာသူမိန်းမကြီးတွေဟာ သူကြီးကတော်ကို ဝိုင်းသန်းနှစ်

သူကြီး ဦးမြတ်မောင်ရဲရုပ်အလောင်းကို ရွာရဲထုံးစံ

အတိုင်း တစ်ပတ်တိတ် ထားကြတယ်။

တစ်ပတ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာတော့ ရွာပြင်ဖီးတောသင်္ချိုင်းမှာ

မြေချဖို့စီစဉ်ကြတယ်။

ဖီးတောရွာသားတွေဟာ နတ်ရုပ်ရှိနေတဲ့ ပဲပြုတ်သည်

သိမ့်ပေးကြရတယ်။

အလောင်းကို မြေချပြီးချိန်မှာတော့ ရွာသားတွေဟာ သူကြီးရဲ့မြေပုံကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ကန်တော့ပြီး လေးကန် တဲ့မြေလှမ်းတွေနဲ့ အသီးသီး ပြန်သွားကြတယ်။

လူရှင်းသွားချိန်မှာတော့ ဝတ်စုံအနက်ဝတ်ဆင်ထားတဲ့ လူတစ်ယောက်က သူကြီးရဲ့မြေပုံရှေ့မှူးထောက်ချလိုက်ရင်း...

“သူကြီးရဲ့နောက်ဆုံးခရီးကို ကျုပ် ဖိုးချက် လာပြီး ဂါရဝ ပြုပါတယ်။ တကယ်တော့ သူကြီးသေဆုံးရတာ ကျုပ်ကြောင့်ပါပဲ”

ကျုပ်ကို လူပုံအလယ်မှာ မာန်မဲလိုက်တဲ့ စကားတစ်ခွန်း အတွက် မကျေနပ်စိတ်နဲ့ အတူ သူကြီးကို အရွံ့တိုက်ချင်တဲ့စိတ် ကြောင့် ရေတွင်းပျက်မှာ နတ်ရုပ်ကို ထားခဲ့မိတယ်။

စံဖေဟာ သူကြီးရဲ့ခိုင်းစေမှုကြောင့် နတ်ရုပ်ကို အကြိမ် ကြိမ်စွန့်ပစ်ခဲ့တယ်။ ကျုပ်ကလည်း သူကြီးကို ခြောက်လှန့်ကျီစယ် ချင်တဲ့စိတ်နဲ့ နတ်ရုပ်ကို အကြိမ်ကြိမ် ရွာထဲပြန်ပို့ခဲ့တယ်။

နတ်ရုပ်နဲ့ဝတ်သက်ပြီး မီးလောင်မှုဖြစ်ပွားခဲ့သလို သူကြီး ကတော်ကြီးလည်း အကြောက်လွန်ပြီး မေ့မောခဲ့ရတယ်။

သူကြီးက နတ်ရုပ်ကို မီးရှို့ချက်ဆီးပစ်တယ်။ ကျုပ် ကလည်း နောက်ထပ် နတ်ရုပ်တစ်ခုကို အစားထိုးပြီး သူကြီးအိမ် မှာထားခဲ့တယ်။ သူကြီးဟာ နတ်ရုပ်ကို ရေထဲမျောတဲ့အခါ ကျုပ် ကလည်း ထပ်ပြီး အစားထိုးပြန်တယ်။

ကျုပ်ဟာ ပဲပြုတ်သည် ဒေါ်ကလေးမရဲကြက်ခြံထဲမှာ နတ် ရုပ်ကို သွားထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် ... ကြက်ခြံတို ရောက်တဲ့ အချိန်မှာပဲ ကြက်တွေ အတုန်းအရုန်းသေနေတာ တွေ့ရတယ်။

ကျုပ်လည်း နတ်ရုပ်ကို ကြက်ခြံထဲ တိတ်တဆိတ်ထည့် ပြီး ပြန်ခဲ့မိပါတယ်။

တကယ်တော့ ပြဿနာတွေအားလုံးဟာ ကျုပ်ရဲ့သူကြီး အပေါ် အရွံ့တိုက်ချင်စိတ်ကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။

ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒီလိုအခြေအနေတွေဖြစ်မယ်မှန်း မသိလို့ လုပ်မိတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူကြီးသေဆုံးရတာ ကျုပ် ပယောဂမကင်းပါဘူး။ ဒီအတွက်လည်း ယူကျုံးမရဖြစ်မိပါတယ်။

ဒါကြောင့် ... ကျုပ်စခဲ့တဲ့ နတ်ရုပ်ဇာတ်လမ်းကို အဆုံး

သတ်ပေးပါမယ်လို့ကတိပေးပါတယ်။ ကျုပ်ရဲ့အပြစ်အတွက်ခွင့်
လွှတ်ပေးပါသူကြီးရယ်”
လို့ပြောပြီးသူကြီးရဲ့ခြေထောက်ကိုဦးချကန်တော့လိုက်တယ်။

‘ကဲ... တယ်လို့ဇာတ်သိမ်းမလဲ...?’

၁၅၆

တိုက်

ဆီလူးနွယ်

၁၅၇

အပိုင်း (၁၆)

BURMESE
CLASSIC
.com

ဇာတ်သိမ်း...

မအိမ်

ဆီလူးနုကွယ်

ထားကြတယ်။ ရွာသားတွေဟာ ပဲပြတ်သည်ရဲ့အိမ်ဘက်က ဝှေးဝှေးဝေးဝေး
တဲ့အခါ ကြက်ခြံကိုကြည့်ပြီး အထိတ်တလန့်ဖြစ်နေတဲ့ အိမ်
ကလေးမကိုတွေ့လိုက်ရတယ်။

အိမ်ကလေးမဟာ ရွာသားတွေကိုမြင်တော့ မျက်လုံးပြူး
မျက်ဆန်ပြူးနဲ့...

“သိပ်အံ့သြဖို့ကောင်းတယ်၊ ကျုပ်... ကျုပ်ရဲကြက်ခြံထဲ
က နတ်ရုပ်ကြီး မရှိတော့ဘူးတော့”

လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါ ရွာသားတွေဟာ ကြက်ခြံထဲ
ပြိုင်တူ ကြည့်ပြီး...

“ဟာ... ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ရွာကိုမွေ့နေတဲ့မကောင်းဆိုဆီး
နတ်ရုပ်ကြီး မရှိတော့ဘူး၊ ကျုပ်မပြောဘူးလား၊ နတ်ရုပ်က
သူကြီးကိုမကျေနပ်လို့ လိပ်ပြာနတ်သွားတာ၊ သူကြီး မြေချတဲ့
နေ့မှာပဲ ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးသွားပြီ”

လို့တစ်ယောက်က အာဘောင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ပြော
လိုက်တယ်။ ကျန်လူတွေကလည်း...

“သူကြီးက နတ်ရုပ်ကိုမီးလဲရှို့တယ်၊ ရေထဲလည်းပျောက်

သူကြီးဦးမြတ်မောင်ရဲ့ အလောင်းကို မြေချပြီး နေဝင်ရီ
တရောအချိန်မှာတော့ ပဲပြတ်သည်ရဲ့အိမ်ဘက်က ဝှေးဝှေးဝေးဝေး
အော်ဟစ်သံကို ကြားလိုက်ရတယ်။ ဇီးတောရွာသားတွေဟာ
အော်ဟစ်သံကြောင့် အထိတ်တလန့်နဲ့ ခြောက်ကြတယ်။

ရွာသားတွေရဲ့လက်မှာတော့ မီးတုတ်ကိုယ်မီကိုင်ဆောင်

၁၆၀

စာအုပ်

တယ်၊ နတ်နဲ့နဂါး မလှည့်စားနဲ့တဲ့၊ စကားတောင်ရှိသေးတယ်၊

ဒါကြောင့် သူကြီးတစ်ယောက် နတ်ကိုင်ခံရပြီးသေရတာ”

လို့တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ထင်ကြေးပေးကြတယ်။

ပဲပြတ်သည်ရဲ့ခံအပြင်မှောင်မိုက်တစ်ခုမှာတော့ ဖိုးချက်
ဟာ ရွာသားတွေကို တိတ်တဆိတ်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကို
အကြိမ်ကြိမ်ချလိုက်မိတယ်။

ပြီးတဲ့အခါ...ဖိုးချက်ဟာ ရွာသားတွေရဲ့ချွဲကားစကားသံ
တွေကို ကျောခိုင်းလိုက်ရင်း ဇီးတောရွာကနေ တိတ်တဆိတ်
ထွက်သွားတော့တယ်။ သူ့ရဲ့လက်ထဲမှာတော့ ဆံပင်ဖားလျားနဲ့
မိန်းမနတ်ရုပ်လေးတစ်ရုပ်၊ ၊

မအိုဇာ

